

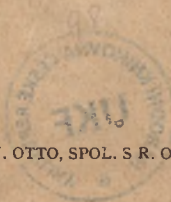
DR. K. SKORKOVSKÝ,

NEWTONŮV MOZEK.

Romanetto

J. A R B E S A.

NAKLADATELSTVÍ J. OTTO, SPOL. S R. O. V PRAZE.

Jsouť věci na nebi i na zemi,
kterýchž moudrost naše nemá zdání.

Hamlet.

Ba přísámbôh, nedal bych tomu víry
bez živého, jistého svědectví
svých vlastních očí.

Horacio.

Chci vypravovat něco rozmarného a počítám u hrobu... Je to cynismus; ale trvám, že po několika vysvětlujících slovích prominou mi i duše nejnežnější...

Přísná, neúprosná věda zbavila mnohého z nás nejsladšího snu života. Ukrutná ruka její roztrhla pro optimismus zdánlivě průsvitnou, pro pessimismus pak věčně neprůhlednou roušku, kterouž jest zahaleno záhrobí živých tvorů, a každému, kdo přikládá více víry důvodům vědy než tradicovním, byť sebe příjemnějším předsudkům, otvírá se perspektiva děsná sice, ale více méně jasná.

Proč tedy truchlit nad hrobem člověka, jenž věřil, ba více ještě — jenž byl přesvědčen, že vše, co nás blaží a rmoutí, končí — smrtí?

Proč hořekovat nad smrtí člověka, jemuž býval druhdy zármutek protivnější nejjízlivějšího

úšklehku, jenž z hlubin duše žal a slzy nenávidě neznal sladšího pocitu nad onen, ježž buď v člověku vědomí, že veškerá snaha jeho čelila k zapuzení nejděsnějšího démona lidské duše — zármutku?

Možná, že miloval člověk ten život více, než toho lidský život vůbec zasluhuje; možná také, že si ho po zásluze nevážil, že nepožívaje ho dosti opravdově poněkud jej podceňoval. Avšak kvíletí nade hrobem člověka, jenž by byl u vlastního našeho hrobu stál vzpřímen s klidným výrazem stoika-humoristy v tváři a s duší nevzrušenou, bylo by zajisté nepromíjitelným znesvěcením památky jeho.

Člověk, o němž mluvím, byl mým přítelem od nejútlejšího mládí a zemřel — vlastně správněji řečeno — padl v bitvě u Králové Hradce jako důstojník pěšího pluku velkoknížete Konstantina.

Pruský palaš byl mu rozpoltil lebku.

Otec jeho byl ředitelem zahrady knížat Kinských, která se rozkládá na jihovýchodním úpatí Petřína za někdejší Oujezdskou branou.

Byli jsme vzdáleně spřízněni, a ačkoli přítel pocházel z rodiny dosti zámožné a já z rodiny chudičké, žili jsme bez mála po dvacet roků v nejdůvěrnějším přátelství. Jako děti skotačovali jsme společně v rozsáhlém parku, jako povyrostlí hoši pak jsme společně studovali.

Život i studie naše byly rovněž tak podivné, jako naše náklonnosti. Zabývali jsme se z počátku vším, „co nám přišlo pod ruku“; probí-

rali, zkoumali a analysovali jsme všechno, co nám náhoda hodila na pospas.

Debaty naše bývaly živé, ba prudké a náruživé. Výměna podivných, často bizarních náhledů však nás lákávala, a nebylo takměř dne, kdy bychom nebyli rozpředli debatu o něčem, co zdálo se nám býti naprosto nerozřešitelným.

Účelu praktického nezřízené, ba lehkomyšlné totč těkání s předmětu na předmět ovšem nemělo; ale tříbila se tím dialektika a rozplaměňovala fantasie, která pak konávala mnohdy pravé divy v bizarnosti.

V studiích školních k nemalé žalosti otců svých neprospíval jsem valně ani já, aniž přítel.

Za to jsme v „soukromém“ studiu, t. j. ve vědách, jež jsme si byli později zamilovali, předčili každého z našich spolužáků.

A právě tak, jak nás byla příroda obdařila — mne ohyzdností a přítele sličností — vnukla nám každému zvláštní náklonnosti: mně k suchopárné, unavující a zřídka koho bavící matematice, příteli pak k svěžím a povznášejícím vědám přírodním. Avšak směr přísně vědecký byl nás obou tak dalek, že vskutku nevím, mám-li vše, co jsme tenkrát studovali, pokládati za zbytečné nebo za pouhou hříčku.

Praktického, vlastně jen hravě praktického úspěchu a účelu měla toliko studia příteleva.

Studovalť hlavně fysiku, lučbu, mechaniku a z ostatních některých věd jistá odvětví k účelu — eskamotáže. Bůh ví, kdy a při jaké příležitosti

vznikla v něm myšlénka, že má neobyčejné nadání k eskamotérství, a od té doby nezajímalo ho nic, co nebylo v jakés takés souvislosti s touto libůstkou.

Vše, co konal a podnikal, čelilo k nabytí vědomostí v hravé této „pseudovědě“, jak sám eskamotérství nazýval, a z věd, kterými se zabýval nejhorlivěji, nevybíral, než co se vztahovalo k zvláštní této jeho libůstce.

Otec jeho arci o tom všem neměl ani zdání, neboť přítel konal vše tajně. Jen já byl jeho důvěrníkem, a v mé studentské mansardě konány nejrůznější experimenty.

Každý krejcar, kterého se přítel dopídil, věnoval na zakoupení eskamotérských knih a nástrojů, jež všechny ukládal v mé mansardě. Prodlením několika roků nahromadilo se v malém mém pokojíčku takové množství podivných přístrojů eskamotérských, že podobal se byt můj bezmála pracovně středověkého alchymisty.

Musím vyznati, že pokroky přítelovy v eskamotérství byly úžasně rychlé a překvapující, důkaz to, že měl jednak skutečně neobyčejné nadání jednak pak, že oddal se libůstce své vášnivě.

Čím více ve své „pseudovědě“ prospíval, tím větší byla jeho vášeň, a tak se často stalo, že mezi tím, co hmoždil jsem se já vypočtením, jak vysoko musí za těch a oněch okolností dostoupiti balon té a té váhy, naplněný tím neb oním plynem, opakoval přítel můj pod tímže

stropem a pouze několik kroků ode mne vzdálen tisíckrát po sobě pranepatrný experiment, jak možno ze hry karet vyhoditi na stůl jednu, kterou byl kdokoli před okamžikem naznačil.

Často cvičil se přítel můj v bytu mém v mé nepřítomnosti a později pak mne mnohým kouskem překvapil.

Některé, obzvláště zajímavé experimenty tajil však i přede mnou. Někdy sice o nich napo věděl, že k nim koná přípravy, že překvapí každého, kdo seznal a dovede si vysvětliti i nejobdivovanější experimenty nejslavnějších eskamotérů; avšak prave podstaty jejich nikdy neudal. Že mohla mu býti dána víra, dokázal častokrát ve společnosti přátel experimenty vskutku překvapujícími. Nepracovalť nikdy povrchně a eskamotáží obyčejnou povrhoval. Tato byla mu toliko nutnou průpravou k nabytí potřebné zručnosti.

Snaha jeho celila k tomu, vykořistiti vědy ve svůj prospěch.

Tajemství jeho spočívalo ve vhodném slučování a proplétání různých účinků mechanických, lučebních a fysikálních; statika a dynamika, hydro- i aerostatika, hydro- i aerodynamika, optika se svými odrůdami dioptrikou i katoptrikou, akustika, magnetismus, elektrika, lučba synthetická i analytická, slovem všechny tyto a částečně i jiné vědy, jako astronomie, anatomie, fysiologie atd. probrány byly přítelem v průběhu sedmi neb osmi roků s nevšední pílí

a svědomitostí; ale vesměs jen se zřetelem k eskamotáži.

Není také divu, že přítel zakoupil každý, byť sebe bezcennější spis, jednající nejen o eskamotáži, nýbrž i o jiných předmětech, jako o magii, alchymii, astrologii, magnetismu a somnambulismu, mystice, chiromantii, theosophice, geomantii, prognostice, fysiognomice a tomu podobné.

Bibliotéka příteleva, kterouž rovněž tak jako své různé nástroje přechovával v mé mansardě, byla nejpodivnější směsicí.

Vedle knih skutečné ceny vědecké od uznávaných kapacit, jako Linné, Newton, Locke, Leibnitz, Bacon, Arago, Wolf, Lavoisier, Cartesius, Brown, Mohs, Cuvier, Humboldt atd., shledals knihy od neznámých nebo zapomenutých pseudo-vědátorů i šarlatánů.

Na př. „Desatero kněh o tajnostech přírody“ od Paracelsa Bombasta, vydané v Štrasburku r. 1570, pak Mehnuovo „Zrcadlo alchymie“, Mayerovy „Listy pro vyšší pravdu z rukopisů s ohledem na magnetismus“, Böckmannen na sklonku minulého století vydávaný „Archiv pro magnetismus a somnambulismus“, Cagliostrova „Dobrodružství“, asi před sto lety vydané Comwiersovy „Les oracles des sibylles“, Crusiův spis o Schroepferově způsobu zaklínání duchů, Wincerovu „Demonologii“, „Essai sur la secte de Illuminés“, spisy Gallovy o frenologii a Lavatterovy o fysiognomice, Megphilosovy „Zá-

zraky a tajnosti ze světa duchů“, Magikonův „Archiv z oboru duchovědy a života magnetického“, v Basileji r. 1613 Morgensternem vydané „Turba philosophorum“, t. j. „Knihu o zlatém umění, jež pojednává o nejstarší filosofii, universálním léčení, kamenu mudrců, alchymii atd.“, „Zprávy o starých i nových mystériích“, v Norimberku r. 1764 vydaný spis „Onomastologia curiosa“ neboli „Lexikon o přirozených kouzlech“ a tomu podobné.

Většinou právě citovaných spisů nedal se však přítel nikterak másti.

Jasný duch jeho vznášel se nad touto spoustou různého poblouzení duševního a opíraje se o vymoženosti věd seznamoval se s veškerými těmito průpravnými studiemi spíše ze zvědavosti než z potřeby, ačkoliv si netajil, že při praktickém provádění může mu znalost těchto duševních poblouzení nemálo přispěti k zvýšení přirozeného klamu.

Přítel pracoval tudíž v oboru svém nejen pilně a horlivě, nýbrž i samostatně.

Z knih eskamotérských přiučoval se nejen známým již experimentům, nýbrž kombinoval a experimentoval na základě nabytých zkušeností samostatně, slovem pracoval systematicky, snaže se svou „pseudovědu“ založiti na základech pokud možná nejširších a nejpevnějších.

Ký div, že když pak se později prakticky produkoval, překonal mnohdy očekávání všech, kdož byli produkci přítomni.

Příjemný zevnějšek, uhlazená, ohebná dialektika, lehký i sarkastický vtíp a dlouholetým cvikem nabytá zručnost technická napomáhaly mu při experimentech nejtěžších.

Na doklad, jaké zručnosti byl nabyt, uvedu z mnoha set více méně známých i neznámých experimentů, jež jsem byl viděl na vlastní oči, pouze několik.

Polykání hořčic smůly a oblázků, soukání tkaniček a pentlí z úst, vrážení si nože do prsou nebo polykání jehel, nožů a mečů náleží sice z větší části do oboru ošumělého kejklřství, ale přítel vyznal se v tom a podobném jako kterýkoli po venkově obdivovaný patron komediantů.

Pěkný, původní experiment provedl přítel jednou o svatební hostině jednoho z mých příbuzných.

Seděli jsme za dlouhým stolem uprostřed prostranného sálu.

Bylo nás celkem asi dvanáct.

V čele tabule seděla nevěsta, podle ní ženich, pak družička a mládenec. Já seděl naproti družičce, přítel na druhém konci stolu, asi půl-druhého sáhu od nevěsty.

Byli jsme veselé mysli. Jídla byla hojná i výborná, rozmar vždy růžovější. Žert a šprým opanovaly za nedlouho pole hovoru úplně.

Když už byla hostina skoro u konce, přinesena na stůl velká hluboká mísa vařených raků a postavena před nevěstu. Tato však, buď že

nebyla krmiti té přílišná milovnice, nebo z galantnosti vybídla ženicha, by podal mísu dále. Ženich uposlechl, a tak šla mísa z ruky do ruky, až octla se, ovšem již skoro prázdná, zase před nevěstou.

Rozumí se samo sebou, že zbyla v ní skoro samá račátka, poněvadž si byl každý vybral raky největší.

Nevěstinka spozorujíc, že ženich raků posud nepožil, chtěla mu ochotně vybrati ze zbylých rácat aspoň jedno nebo dvě největší; i nahnula poněkud svou hlavinku, upřela slídívě modrá očka do mísy a úbělovou ručkou sáhla střel-hbitě po největším ráčeti.

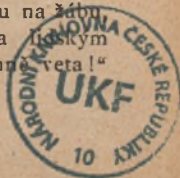
Avšak sotva že je položila ženichovi na talíř, škusbla sebou a s lehýnkým výkřikem zděšení couvla od stolu — z mísy upírala na nevěstu své jasné oči hnusná — ropucha...

„Co to?“ vzkřikl ženich a popadnuv vidličku píchl do žáby.

Žába vyskočila z mísy na stůl zrovna před nevěstu.

Všickni hosté jevíli podivení; jenom přítel můj sedě klidně na druhém konci stolu připomenul: „Proč pak ubožáčka bodáte?“ Nato vstal a dotknul se žáby, která přes hlavu nevěstinu skočila ku dveřím.

Ženich vyskočiv šlápl jednou nohou na žábu a k nemalému podivení všech žába lidským hlasem zaúpěla: „Běda! už je po mně veta!“

Ženich odskočil, a přítel nahnul se k zemi, zvedl místo žaby sněhobílou — dámskou rukavičku. Vzav pak nevěstin kapesní šáteček, zabalil do něho rukavičku a položiv sbalcný šáteček před nevěstu zamumlal, jako mumlával proslulý Bosco, zalínací formulku italskou: „Spiriti miei ubbidite!“

A když pak šátek jedním z hostů rozbalen, nalezeny v něm drahocenné zlaté náušnice, přítelův dárek nevěstince...

Dát zjistiti smrt vrahce, holuba, zajíce, krtka nebo jiného menšího zvířete, vyloupnout mu perořízkem opatrně mozek z lebky, nahradit mozek libě páchnoucí, patrně nějakou tinkturou napuštěnou bavlnkou, a poručit pak zvířeti, aby se znovu probouzelo znenáhla k životu, jako by se probíralo z mráкотné mdloby, a posléze aby vyskočilo a ulítlo neb uteklo — jest sice eskamotáž dosti známá, nicméně přítel prováděl ji v tolikerých odstínech, že zajímala i diváky takové, kteří byli podobné experimenty viděli již nesčíslněkrát.

Kdysi provedl přítel experiment opravdu originální, svědčící hlavně o intelektuální zručnosti jeho.

Seděli jsme spolu v jednom z nejelegantnějších hostinců pražských na jednom konci dlouhého, uprostřed místnosti se nalézajícího stolu. Stoly podle stěn byly vesměs obsazeny.

Byl pošmurný letní den; venku pršelo, a my oba byli mrzuti a nudili jsme se.

Za nedlouho přihrčel před hostinec kočár, a za několik minut vstoupil do hostince mladý páreček, patrně novomanželé, kteří trávili líbáňky na cestách.

Zasedli na druhém konci stolu, u něhož jsme seděli. a mladý manžel objednal pro svou žínku i pro sebe oběd.

Přítel můj, jsa nevrlejší a mrzutější mne, takměř si párečku ani nevšímal; já však zcela dobře pozoroval, že chovají se k sobě novomanželé velice něžně a pozorně, zřejmý to důkaz, že mají nanejvýš několik dní po svatbě, že se milují opravdově, vřele a upřímně a že jsou šťastni.

Mladý manžel každou chvíli se naklonil k sličné růžolící ženušce, aby jí cosi pošeptal — arci že jen něco milého a sladkého — neboť ženuška vždy se libě pousmála. Pojedli polévky a jedli hovězinu.

Při jídle jevíli vzájemně neobyčejnou ochotu, starostlivost a pečlivost. Každou chvíli se jeden druhého ptal, jak mu chutná, zdali by snad nepojedl to neb ono.

Zpočátku veden hovor šeptem a nesrozumitelně; později, když byli společnosti, v které se nalézali, poněkud přivykli, hlasitěji a občas zcela srozumitelně.

Slyšel jsem slova jen něžná, laskavá, milostná; hlas obou často se zachvíval vnitřním pohnutím, ačkoli konversace sama o sobě byla zcela všední.

„Pozoruješ, jak cukrujou?“ zašeptal ke mně přítel. „Za čtvrt hodiny, ba dříve ještě, budou se chtít rvát.“

„To není možné,“ dím taktéž šeptem.

„Uvidíš,“ odpovídá přítel. „Nevšmejneme si jich a pokračující ve své vlastní rozmluvě posloucháme zároveň jejich dialog.“

Uposlechna slyšel jsem na vlastní uši následující rozmluvu:

On: Tys přece také ráda, zlatá má Vendulko, e jsme už v Praze, vidže?“

Ona: Ba arcí! Ani bys neuvěřil, jak mi blaze, jak jsem šťastna, že mohu nyní neustále dlít po tvém boku, že se ti mohu každou chvíli zadívat do očí... (Přitlumeným, poněkud temným hlasem: Jen kdyby nebylo tvé nevěry!)

On: Mé nevěry? Co ti napadá, cukroušku?!

Ona: Co mi napadá? Mně přece nic, pranic... Ale tobě snad... Rci... jaké nevěry? Co tím míníš?

- On: Já? Vždyť to pravíš ty!

Ona: Já přec ani slůvkem...

On: Ale jdižiž, čtveračko! — Vždyť jsem slyšel na vlastní uši: „Jen kdyby nebylo tvé nevěry!“...

Ona: To's přec řekl ty a nikoli já...

On: Co ti napadá — já ani nehlesnul...

Ona: Ó, ty mi nevymluvíš, co jsem sama slyšela. — (Plačtivě:) Já toho od tebe nezasloužila, abys mně vytýkal nevěru. (Přitlumeným, poněkud temným hlasem: Je to skandal, vy-

týkat nevěru mně, když mluví celý svět o tvoji nevěře.)

On a ona (současně): O mé nevěře?

On: Kdo se opovážil?

Ona. Toť pomluva!

On: A ty mi můžeš něco takového vytýkat zde — ve veřejné místnosti?

Ona: Vždyť já ani nemukám — to mi vytýkáš ty!

On: Ani mi nenapadlo!

Ona (plačtivě): Toť přespříliš! (Přitlumeným hlasem: Fuj, styď se!)

On (vztyčiv se trochu a hněvivě na ni pohlednuv): Netrop přec veřejný skandal — vždyť se celý hostinec po nás dívá...

Rozhlédl jsem se kolem.

Mladý manžel měl pravdu.

Větší část hostů skutečně se dívala na novomanžele, kteří si znenadání a způsobem tak podivným a poněkud zmateným počali vzájemně vytýkat — nevěru.

Bylo sice zcela zřejmo, že se oba stydí, že snaží se zakryti svůj hněv a pobouření; ale nic naplat — hovor veden výše naznačeným způsobem dále, vždy prudčeji a vášnivěji.

Každou chvíli bylo slyšeti přitlumeným hlasem pronesenou nějakou sotisu z úst manželčiných — on pak ji káral, ona zapírala, že něco podobného pronesla, tvrdíc, že urážlivá slova pronesl on, kdežto on zase svatosvatě ujišťoval, že o ničem neví.

Zvláštní, podivný tento spor vždy více se rozčilujících a rozhořčujících mladých lidiček trval skoro čtvrt hodiny.

Ženuška dorážela na chotě vždy prudčeji, on se kaboně hněval, káral ji -- ale nic naplat! Jazýček její byl vždy ostřejší a jízlivější, až posléze mladý manžel v největším rozhorlení vyskočil a hrozivě vztáhnul ruku svou proti ubohé žínce.

V okamžiku tom vyskočil však i můj přítel a zadržev ruku manželovu pravil:

„Račte, ctěný pane, odpustit — vaše panička jest úplně nevinna. Vše byl pouhý, ačkoli negalantní žert — ona o ničem neví...“

„Jak to možná?“ tázal se udiven a posud hněvivým hlasem manžel. „Vždyť pak slyším na vlastní uši...“

„Pravda,“ dí můj přítel, „ale nikoli hlas drahé a milé své paničky, nýbrž — můj...“

„Jak to? Co tím míníte?“

„Jsem, pane, břichomluvcem a přitlumeným hlasem pronesená slova o nevěře, skandalu a vůbec všechny sotisy, které jste slyšel vy sám i vaše paní manželka, a o nichž vy jste se domníval, že je pronáší vaše paní, kdežto paní vaše byla toho mínění, že je pronášíte vy — všechna tato slova, která způsobila zmatek, pronášel jsem já. Na mně tedy jest, prositi za prominutí, a trvám, že nezvyklý, ale přece nevinný žertík ten prominete“

Mladý manžel i jeho choť byli z počátku tak pomateni, že nevěděli, mají-li slovům těm věriti; ale když pak přítel pronesl ještě několik chlácholících a omlouvajících slov, jednak hlasem manželovým, jako by mluvil ze sklepa, jednak hlasem manželčiným s hůry od stropu, uvěřili oba, a tvářice se usmířenými žertík prominuli...

Z toho, co jsem byl právě o přítelově zručnosti a obratnosti v jeho „pseudovědě“ napověděl — k vyčerpání celého repertoiru nestačila by ani tlustá kniha — vysvítá, že mohl směle závoditi i s nejzručnějšími eskamotéry, veřejně se produkujícími.

Avšak hlavní zřetel jeho obrácen byl od prvo počátku k „citování duchů“. Aparáty a prostředky, kterýchž při tom používal, tajil i předemnou.

Kdysi se mne otázal, přeju-li si vidět některou historickou osobnost, že mi ji bude citovat. Jmenoval jsem Napoleona I.

Minulo několik nocí, aniž by se mi byl Napoleon zjevil; však kdysi, když už jsem byl na přítelův slib zapomněl, probudilo mne v noci lehké klepání na dveře ze sna.

Vztyčiv se na loži mnu si oči. Jelikož však se klepání opakovala, otázal jsem se: „Kdo to?“

Místo odpovědi otevřely se zlehka dveře a vážným krokem vešel Napoleon I., jak jsem jej byl nesčíslněkráté vídai vyobrazeného — v šedém kabátě, bílých spodkách, s vysokými jízde-

ckými botami a historickým třírohým kloboukem. Mlčky ubíral se pomalu k oknu a odtud opět ku dveřím.

Chtěl jsem vidění osloviti; ale neučinil jsem tak — a připomínám jako zvláštnost, že po dnešní den nevím, proč jsem tak neučinil.

Více experimentů tohoto druhu jsem neviděl.

Přítel vždy, kdykoli jsem si podobného něco přál, odkazoval na později, až bude mít všechny potřebné aparáty a až nabude ještě větší zručnosti.

Často mi též vypravoval, že zabývá se sestrojením zvláštních automatů, kterýmiž chce prováděti pravé „zázraky“ a klamati celé velké společnosti vzdělanců i vědátorů.

Chtěl později sezvati značný počet přátel a příznivců tohoto druhu zábavy a provésti několik druhů experimentů nejkombinovanějších a tudíž nejzáhadnějších. Ubezpečoval mne, že budu opravdu překvapen, a podle všeho, co jsem byl již viděl, mohl jsem vším právem souditi, že přítel slovu svému dostojí.

Tak žili a studovali jsme po několik roků.

Z počátku mnohostranné, později pak jednostranné naše studium nezůstalo bez následků.

Krátce před r. 1860 propadli jsme ve škole tak eklatantně, že na tak zvanou „opravu“ po prázdninách nebylo možno ani pomyslití. Opakovali jsme tedy a propadli následujícího roku po druhé a po roce — po třetí.

Přítelovu otci, kterýž byl svému synkovi častokráte žertem vyhrožoval, že jej dá na ševcovinu, nebude-li ve škole prospívat, konečně došla trpělivost, a po dlouhé, důkladné rodinné poradě usneseno, že bude nejlíp, když se přítel stane — vojákem.

Přítel ničeho nenamítal a za krátký čas navštívil mne v munduru kadeta c. k. pěšího pluku velkoknížete Konstantina ruského.

„Nu — což ty?“ oslovil mne, podáváje mi ruku.

„Chopil jsem se tesařství.“

„Na vždy?“

„Nevím; praktikuju teď, neboli jinými slovy, jsem zapsán jako praktikant, ale širočiny jsem posud neměl v ruce.“

„A možná, že snad jaktěživ mít nebudeš,“ rozesmál se mladý kandidát krvavého řemesla.

„Možná,“ odpovídám. „Ale nemáme si co vyčítat. Možná, že ty zas jaktěživ více nebudeš mít v rukou některý svůj kouzelný aparát.“

„I to, to! Právě proto přicházím. Rád bych tě haraburdí toho zbavil. Vždyť pak se tu v tom pokojíčku nemůžeš ani hnouti.“

„Dobře. Ale kam to dáme?“

„Dám sem zejtra nebo pozejtř dopravit několik beden — ty mi pomůžeš a tak vše uložíme. Bedny dám donést, aby nikdo nevěděl, do sklepů knížecího zámku, a kdybych si někdy snad přece . . . Víš, až budu mít buď v Terstu, v Pešti nebo v některé katolické vsi tyrolské

notně dlouhou chvíli . . . nu, pak ti budu psát, a ty mi potřebné aparáty vyhledáš a zašleš.“
Slíbil jsem.

A druhého dne naplnili jsme s přítelem neméně nežli pět velkých beden knihami, aparáty i praeparáty, slovem vším možným kouzelnickým haraburdím.

Následujícího dne dal přítel bedny odvézt. Viděli jsme se sice ještě několikráte; ale asi za dva nebo tři týdny obdržel přítel rozkaz, aby se odebral do Králové Hradce k depotu svého pluku.

Od té doby jsem osiřel.

Přítel mi nepsal, já jemu také ne, a tak skončilo druhdy nerozlučné přátelství naše obapolnou, ovšem jen zdánlivou lhostejností.

* * *

Teprve po dvou letech — tuším, že to bylo v lednu nebo v únoru roku 1866 — dal o sobě přítel věděti, zaslav mi delší list.

Vypravoval v něm rozmanité veselé anekdoty ze svého života, připomínal si své eskamotérské „bláznovství“ a vyzvav mne, bych mu brzo odepsal a věděti dal, jak se po tu dobu vedlo mně, končil list svůj takto:

„Znáš frási: „Ať žije rozkos“?“

Neznáš-li ji, poznal bys ji v celém jejím dosahu, kdybys byl důstojníkem téhož pluku jako já. Veselejších, bodřejších soudruhů, veselejšího,

bezstarostnějšího života vůbec ani si nepřejí... Jen někdy — ale jen někdy, rozumíš? — když se blíží poslední dnové měsíce a gáže už je dávno u všech všudy... bývá mi po všech čertech mrzuto...

Několikrát jsem si už zpomněl na odpomoc, ale neprovedl jsem to.. A proto tě nyní prosím, kdybys tak náhodou o někom věděl, kdo by byl teď takovým bláznem, jako já býval před lety, piš mi — možná, že by odkoupil buď všechno neb aspoň část eskamotérského haraburdí, jež mam ve sklepích smíchovské villy knížat Kinských uloženo.“

Takového zakončení listu jsem se nenadál.

Znaje přítelovu vášeň k zamilované jeho „pseudovědě“, nemohl jsem uvěřiti, že by se z ní byl vymanil úplně, a domnívaje se, že právě citovaná slova přítelova listu jsou buď okamžitým nápadem nebo spíše ještě jakousi ryze eskamotérskou léčkou — bych měl za to, že přítel ve své „pseudovědě“ vůbec ani se necvičí — odepsal jsem mu na to prostě, že neznám nikoho, kdo by koupil, co on ku koupi nabízí.

Že jsem se nemýlil, toho důkazem aspoň částečným byl druhý přítelův list, kterýmž mi odepsal na moji odpověď.

Vykládalť mi široce, že přes všechno své namáhání, by na eskamotérské bláznovství zapomněl, nemohl jinak, než konečně zkusiti, zdali by se vášně té zbavil, kdyby své aparáty prodal;

ale hned po odeslání listu prý toho trpce želel, že mi tak psal, a dodal, že v případě, kdyby se byl i kupec nahodil, aparátů svých by byl přece neprodal.

Ku konci listu pravil, že v prázdných chvílích přemýšlí neustále o sestrojení svých automatův, a ujišťoval, že produkce, dojde-li k ní někdy, bude velkolepá ...

Krátce před vypovězením války rakousko-pruské obdržel jsem od přítele ještě jeden — poslední list.

Byl psán opět svěžě, skoro rozpustile; vyjímám z něho následující místo:

„Za několik dní snad dojde rozkaz, abychom se vypravili do pole. Polituj svého ubohého přítele ...

Bez aparátů a bez praeparátů, bez karet a bez zrcadel, bez tinktur a bez všech možných nezbytných příprav bude musit mumlati: „Spiriti miei ubbidite“, a druhdy vždy poslušní a ke všemu ochotní „duchové“ snad poprvé mu povědí — poslušnost ...

Uprostřed deště kulí jest prostý kousek olova mocnější zaklínajících formulek, a šavlička i revolver můj snad mnohému dopomohou, by se co možná rychle spřátelil s tajemnou myšlénkou, že žádná moc lidská ... Eh! k čemu zabídat v sentimentálnost?! Dřív nebo později každý z nás se přesvědčí — jako se přesvědčily ty nesčíslné miliardy tvorů, kteří nás už byli předešli — zda život končí smrtí ...

K čemu zbytečně mudrovat? ... A až naějde poslední krutý zápas — možná, že budu úpěnlivě prosit: „Spiriti miei ubbidite“, možná také, že budu úplně tich a že na své „spiriti“ vůbec ani nezpomenu ...

Ale za jedno přece tě prosím: Kdybych padl — netruchli! Sezvi staré naše přátele a připomeňte si mne při plných pohárech! ... Vyplníš-li toto mé poslední přání, můžeš být jist, že tě i potom ještě aspoň jednou — navštívím ...“

Přečta poslední řádky pousmál jsem se, jako se usmíváme paradoxonu ...

Od té doby jsem o příteli nic více nezvěděl, až po bitvě u Králové Hradce. Obdržel jsem totiž poštou, dle všeho poslední před úplným přerušením spojení poštovního, lístek následujícího znění:

Vážený pane!

Právě byl do našeho města dopraven mladý důstojník, nadporučík pluku Královéhradeckého. Je raněn těžce; má rozřatou lebku a jest úplně bez sebe.

Byl nalezen teprve dnes asi hodinu cesty odtud na pokraji malého lesíka v roklině, do které se byl, jak se zdá, po svém poranění dovlekl.

V okamžiku, kdy Vám píši, není osobnost jeho ještě zjištěna; ale doufám, že se to stane ještě dnes nebo zejtra.

Z listu u něho nalezeného dověděl jsem se Vaši adresu, a zasílám Vám truchlivou tuto zprávu, abyste mohl příbuzné a přátele raněného uvědomit, kde se nalézá.

S úctou

P. Vojtěch Nosal,
farář v Nechanicích

V tu dobu nebylo sice cestování do krajín pruským vojskem obsazených obzvláště snadné a příjemné; přes to vše bez odkladu jsem se rozhodl, že odjedu do Nechanic.

Napsav malý lístek přítelovu otci a přiloživ k němu dopis nechanického faráře, odejel jsem, nečekaje ani na odpověď, zdali byl můj lístek poslem doručen, po dráze do Kolína, kam se ještě dojíždělo, a odtud povozem do Nechanic.

Přibyl jsem do Nechanic po druhé hodině s půlnoci.

Před městem zastavila povoz vojenská hlídka pruská. Pověděl jsem kam, a z jaké příčiny jedu, a poddůstojník hlídky dal jednomu muži rozkaz, aby povoz doprovodil k farnímu domu a vyčkal tam, až budu vpuštěn.

Za několik minut octnul se povoz na náměstí před farou. Seskočiv s vozu zazvonil jsem, a za několik okamžiků byla otevřena malá vrátka.

Pověděl jsem i zde, proč přijíždím, a byl jsem vpuštěn do dvora, kdežto kočímu s povozem rozkázáno, aby vjel do dvora zadními vraty.

Muž, jenž byl vrátka otevřel, uvedl mne do domu, a připomenuv, že uvědomí pana faráře, který se byl právě vrátil od umírajícího důstojníka saského, jenž ležel s mnohými raněnými v chrámě, odešel.

Zůstal jsem v malé předsínce sám jen několik okamžiků; postranní dvěře vrzly, a se světlem v ruce vstoupil pan farář.

Uvítal mne vlídně a odmítnuv rovněž tak přívětivě omluvu moji, že vyrušuju pozdě v noci, uvedl mne do prvního patra, kde byl dal svůj salon a několik pokojů pro raněné upravit.

„Osobnost jeho posud není zjištěna,“ pravil pan farář, otvíraje dvěře do salonu, „ale doufám, že jej poznáte.“

Vstoupili jsme do salonu, v němž panovalo pološero.

Podle stěn leželo asi dvacet vojnů na improvisovaných lůžkách po zemi; několik postelí s těžce raněnými rozestaveno bylo poblíž oken.

K jedné z nich mne pan farář uvedl a mlčky nadzvedl světlo do výše.

Pohledl jsem raněnému, jehož hlava byla obložena ledem, v bledou, zsinanou tvář a na první pohled poznal jsem přítele.

Byl stále ještě bez sebe; ležel bez pohnutí s očima zamhouřenýma a toliko namáhavé dýchání bylo ještě známkou života.

„Již tomu třetí den,“ zašeptal ke mně pan farář, „co byl dopraven sem, a lékaři vzdávají

se naděje úplně. Doporučují led na hlavu a k užívání chinin, jinak jen poklid . . .“

Chtěl jsem přítele osloviti; ale pozoruje těžký jeho zápas, obrátil jsem se k odchodu.

Vyšli jsme ze salonu.

Poděkovav na chodbě panu faráři za jeho laskavost, chtěl jsem odejít; ale pan farář přívětivě mne vyzval, bych zůstal aspoň až do rána jeho hostem.

Jsa k smrti zemdlen, přijal jsem pozvání to s radostí a vešel pak s hostitelem svým do přízemí.

„Neráčíte vědět, velebný pane, o přítelově poranění nic bližšího?“ otázal jsem se, když jsme byli v prostranném pokoji zasedli za velký stůl.

„V strašném zmatku, jenž zde od několika dní panuje,“ počal pan farář, „nebylo možno dovědět se takměř pranic podstatného. Nevímeť posud o strašné bitvě dne 3. července ničeho více, než některé podrobnosti z úst několika lehce raněných.“

Pluk vašeho přítele účastnil se bitvy u Jičina, kde však byl rozražen. Jedno oddělení dalo se na zpátečním pochodu směrem k Smiřicům, druhé silnější oddělení směrem jižním, a bylo pak přiděleno k prvnímu armádnímu sboru. Dne 3. července bylo oddělení to mezi zálohami prvního armádního sboru, a zdá se, že odpoledne asi ku čtvrté hodině vysláno bylo ku podpoře bojujících v okolí Probluze.

A v tomto boji byl přítel váš raněn. Pokud možno z poranění samého souditi, byl raněn palašem právě v okamžiku, když se byl poněčem k zemi shýbnul; neboť hoření část lebky jest skoro úplně odštípnuta. Poranění jeho jest smrtelné, a všickni lékaři, kteří byli ránu ohledali, nemálo se diví, že přítel váš posud jest na živu.“

Sotva byl pan farář domluvil, otevřely se dveře. Vstoupil jeden z mužů, kteří raněné obsluhovali, a pošeptal něco panu faráři. Smutný pohled duchovního vnukl mi mimovolnou otázku:

„Snad mrtev?“

„Mrtev,“ opakoval pan farář temně.

Vyšli jsme ještě jednou nahoru do salonu.

Přítel ležel bez přikrývky natažen na loži. Druhdy sličná, mladistvá tvář jeho měla výraz nevýslovně bolestný.

„Pohřben musí býti ještě dnes ráno,“ podotknul pan farář.

Přistoupil jsem těsně k loži a dotkl se přítelovy ruky. Byla již studená jako led...

Oči se mi zalily slzami... Odvrátil jsem se a nemoha promluvíti sešel jsem s panem farářem zase dolů...

Okny vnikal již první zásvit ranní. Pan farář zůstaviv mne v prvním pokoji odebral se do své ložnice...

Ulehl jsem oblečen na pohovku; ale na usnutí nebylo možno ani pomyslití...

Asi za dvě hodiny nastal na dvoře čilý ruch. Vstal jsem a přecházeje po pokoji, čekal jsem takměř v horečném rozčilení...

Dočkal jsem se.

Po deváté hodině odbýván společný pohřeb všech vojáků, kteří byli právě minulé noci svými ranám podlehli. Doprovodil jsem přítele na poslední cestě; viděl jsem, jak byl spuštěn do hrobu...

A se srdcem zdrceným vrátil jsem se bez odkladu nazpět do Prahy.

* *

Nyní po letech, když už jsem byl tak často krátě svědkem, jak krutě, neúprosně řádívá smrt v řadách žijících, jak náhle a bezohledně schvacuje ledový její dech mnohdy i bytosti životní silou překypující — nyní bych zajisté i smrt přítelovu snáze pojal po jeho přání a přesvědčení co vítanou osvoboditelku z útrap a bolestí, jakýmiž byla tak zvaná prozřetelnost smrtelníky v tak hojné míře obmyslila.

Avšak tenkrát byl jsem ještě mlád, tudíž v stáří, kdy činívá úmrtí milé bytosti hluboký dojem i na člověka méně sensitivního, nežli jakým jsem býval já, a proto není divu, že učinila na mne smrt přítelova dojem přímo zdrcující.

Z počátku se mi zdálo, že není ani možno, by byl přítel opravdu mrtev.

Ale když jsem si v osamělých chvílích uvedl na paměť všechny podrobnosti, když jsem si živě připomenul, že hrob nikdy nevydává, co byl v lůno své přijal, když jsem se zahloubil v myšlenku, že přítele nikdy — nikdy více nespátřím, že jest pro mne i pro každého jiného na vždy ztracen ... zmocnil se mne pokaždé pocit nevýslovné trpkosti.

A přece vždy, kdykoli jsem si přítele připomenul, tanula mi na mysli slova z posledního jeho dopisu: „Kdybych padl — netruchlil! Sezvi staré naše přátele a připomeňte si mne při plných pohárech ...“

Pokládal jsem za svou povinnost, vyplnit i toto poslední přání přítelem; avšak v první době bránily mi v tom bolest a zármutek.

Vzdav se krátce po přítelově odjezdu do Králové Hradce dráhy praktické, počal jsem opět horlivě studovati, bych dvojnásobnou pílí nahradil, co jsem byl před lety jednostrannou studií zanedbal.

Po smrti přítelem pak dostoupila horlivost má v studiích dle všeho vrcholu nejvyššího. Studovával jsem takřka v zimničním rozechvění; ale přes to vše nemohlo ani nejusilovnější duševní namáhání zaplašiti vzpomínky na přítele a zejména myšlenku, že prohřešuju se na přátelství, když posledního přání přítele nesplním.

Od smrti přítelovy uplynuly již skoro čtyry měsíce; nadešel podzim, a teprve nyní jsem se odhodlal k vyplnění posledního příteleho přání.

Sezval jsem na večer k poslednímu dni měsíce října všechny naše staré přátele a některé známé do malé, ale dobrým vínem slynoucí hospůdky malostranské, v kteréž jsme byli před lety často strávili mnohou veselou chvílí.

Avšak když jsem se v pozdní hodinu večerní do hospůdky dostavil, shledal jsem, že z dvanácti pozvaných nedostavil se mimo mne — ani jediný.

Smutně zasedl jsem za stůl, za nímž jsme před lety sedávali, a poručiv si láhev žerno-seckého zadumal jsem se.

Hospůdka byla úplně prázdná.

Mohl jsem tudíž nevyrušován přemýšletí a přemýšlel jsem o přátelství a věrnosti, o životě a smrti, a bůh ví o čem ještě ...

Myšlenky a vzpomínky moje byly chmurné, trpké, ba bolestné.

Ký div, že jednou z nejživějších byla vzpomínka na mrtvého přítele. Obraz jeho tanul mi na mysli dosti živě sice, ale přece již ne tak, jako před čtyřmi měsíci, když jsem odjížděl z Nechanic ...

Blednutí již ... A myšlenka, že časem svým vybledne úplně, že po letech nebudu si snad moci připamatovati ani jediného rysu jeho tváře, budila v mé duši trpkost nevýslovnou ...

Nikdy! ...

Poprvé v životě svém pochopil jsem hluboký a zároveň děsný význam prostičkého, nesčíslněkrát denně pronášeného slůvka toho ...

Nikdy více nespátřit milou tvář, nikdy více nestisknout drahou ruku — nikdy — nikdy! . . .

Čím déle jsem o významu osudného slůvka toho přemýšlel, tím smutnější, tím beznadějnější myšlenky rojily se v mé hlavě. Avšak příčinou chmurných mých myšlének nebyly tak okolnosti, za kterýchž vznikaly, nýbrž v první řadě zajisté vlastní má duševní ochablost.

Byltě jsem v poslední době tak usilovně studoval, že jsem po čtrnácte dnů ze své mansardy takměř ani nevyšel.

Kdo z vlastní zkušenosti ví, jak dusná nevolnost skličuje dušna lidského po dlouhém duševním napjetí, pochopí tehdejší duševní můj stav úplně.

Zabýval jsem se již po několik měsíců hlavně optikou a upotřebenou matematikou vzhledem k astronomii; ale studia má nedařila se mi po mém přání, a v duši mé panovalo doposud ono *enanos*, jež nutně vždycky předchází pozdější vykrystalisování důležitějších zásad nějaké vědy.

Jaký div, že ve zvláštním tomto duševním rozpoložení sáhl jsem častěji po sklence než obyčejně, ký div, že opustil jsem hospůdku dříve, než jsem měl původně v úmyslu, a že jsem se octnul ve své osamělé mansardě v mnohem nevrlejší rozpoložení mysli, než jsem ji byl opustil.

Unaven sklesl jsem na židli u psacího svého stolku. Mimoděk sáhl jsem do skříně po knize a rozevřev ji chtěl jsem čísti.

Sotva však jsem přečetl asi půl stránky, odstrčil jsem knihu, a podepřev si oběma rukama hlavu, počal jsem přemýšleti.

V brzkú změnilo se přemýšlení v dumání a toto za nedlouho v poloviční dřímotu...

Znenadání se mi zdálo, že slyším z daleka hrčení kočáru.

Zvedl jsem hlavu a naslouchal.

Vůkol mne panuje hrobové ticho a venku jen občas kvílí podzimní vítr bolestně a úpěnlivě. Hrčení vždy více se blíží, až octnul se kočár, jak se zdálo, před domem, v němž jsem bydlel. Zde se zastavil.

Chtěl jsem vstáti a vyhlédnouti oknem; ale následkem unavenosti přemohl jsem svou zvědavost a zůstal klidně sedět.

Zaslechl jsem ještě, jak někdo zazvonil na domovníka, jak se později dvěře domu otevřely a zavřely.

V domě sice nikdo nebydlel, kdo by mohl přijížděti domů v kočáře; ale lidské hlasy a jmenovitě hlas domovníkův, jež jsem byl zaslechl, byly důkazem, že přibyl někdo, kdo má právo do domu vejíti.

V několika okamžicích přemohla mne však dřímota poznovu. Jak dlouho trvala, nemohu udati; ale byl jsem z ní vyrušen slabým zaklepáním na dvěře.

Poznovu zvedl jsem hlavu a naslouchal.

Přede mnou na stole hořela lampa, osvětlujíc žlutavým světlem svým jen mdle mou mansardu; kolem panovalo opět hrobové ticho.

Však co to? Klepání na dveře slyším poznovu a zcela zřetelně.

„Vejděte!“ pravím mdlým hlasem.

Klika klapla a dveře se zlehka pootevřely. Mezi dveřmi spatřil jsem v pološeru štíhlou mužskou postavu. Byl jsem od ní asi deset kroků vzdálen a nemohl jsem rysů obličeje, ani šatu jejího rozeznati.

„Kdo to? A čeho si přejete v tak pozdní době?“ oslovil jsem postavu stojící nepohnutě mezi dveřmi.

Místo odpovědi otevřely se dveře dokořán a žlutavý pablesk lampy osvětlil postavu...

Vzkřikl jsem zděšeně; chtěl jsem vyskočiti, ale nohy mi vypověděly službu... Mezi dveřmi stál — přítel...

Několik okamžiků panovalo mrtvé ticho. Přítel, nepromluvě ani slova, stál nepohnutě, já pak nemohl s něho oka spustiti. Tvář jeho byla sice na smrt bledá; ale jasné modré oči sálaly životem a kolem rtů pohrával lehýnký, přívětivý úsměv.

„Dobrý večer,“ pravil po chvíli a učinil několik kroků ku předu.

Zaslechnuv zařinčení šavle všiml jsem si, že je oblečen v šat důstojnický.

„Což nejsi mrtev?“ vyrazil jsem ze sebe, když se byl přítel asi na tři kroky ke mně přiblížil.

„Jakž bych mohl býti mrtev, když stojím před tebou?“ opáčil přítel jasným, příjemným svým hlasem.

„Sním nebo bdím?“ vypravil jsem namáhavě ze sebe. „Což jsem tě neviděl v Nechanicích s rozpoltěnou lebku umírajícího a později i — mrtvého?“

„Možná, žes viděl mne a možná také, žes viděl někoho jiného,“ odpovídá neočekávaný můj host. „Ale teď stojím před tebou, jak vidíš, živ a zdrav — nemůže tudíž býti žádné pochybnosti. Zde má pravice!...“

Po té mi podával ruku.

Okamžik jsem váhal, ale podal jsem mu ruku svou přec a cítil, že ruka příteleva není studená, nýbrž teplá jako druhdy bývala. Udivení mé rostlo; ale přes to vše nemohl jsem přece ještě jaksi uvěřiti, že bych se byl před několika měsíci v Nechanicích v osobě přítelevě zmýlil.

„Tys vyplnil poslední mé přání,“ pokračoval přítel, když jsem byl ruku jeho stiskl a zase pustil, „a já zas dostal svému slovu... Navštěvuju tě...“

„Ale jak to vše možné?“ otázal jsem se nedůvěřivě.

„Zcela jednoduše,“ odpověděl. „Především však dovol, bych si usedl, a pak ti vše povím stručně, poněvadž nemám času nazbyt.“

Mlčky přitáhl jsem opodál stojící židli a přítel usedl podle mne.

„Nuže?“ otázal jsem se.

„Tys viděl patrně v Nechanicích důstojníka tak podobného. Byl to nadporučík Jiruš, jenž byl v bitvě u Probluze těžce raněn a zemřel, jak jsem se později dověděl, v Nechanicích. Mýlka mohla se stát jen tím, že mi byl podoben. Toť celý zázrak.“

„Ale jakž bylo možno u něho najít list, jejž jsem byl tobě zaslal a v němž farář nechanický našel moji adresu?“

„I to je zcela jednoduché. Několik hodin před bitvou ležela větší část pluku našeho v malém lesíku v záloze. Mužstvo bylo připraveno k boji; jen důstojníci přecházeli od setniny k setnině nebo stáli v skupinách rozmlouvající.“

Nesmíš se domnívati, že lehká mysl vojenská bývá před bitvou obzvláště vážnou; žertujeť se mnohdy i v nejkrutější seči, neřku-li když čeká se netrpělivě na znamení k pochodu a k palbě. Pamatuju se zcela dobře, že mi tenkrát nebylo právě do smíchu; ale měl jsem dlouhou chvíli a vytáhl svůj dopis, abych si jej ještě jednou přečetl.

Náhodou přiblížil se ke mně nepozorovaně nadporučík Jiruš, a domnívaje se, že čtu nějaký milostný lístek, vytrhl mi jej žertem z ruky, aby jej mým soudruhům nahlas přečetl; ale v témže okamžiku zazněl rozkaz k pochodu. Nadporučík Jiruš strčiv dopis do kapsy spěchal

ku své setnině, kdežto já vytasiv šavli postavil jsem se v šik, a za několik okamžiků počala již palba tak prudká, že jsme na nic jiného nemyslili, než na nepřítelé.

Výsledek, boje znáš; já byl zajat, a právě jsem se vrátil z Královce, kde jsem se, jak se samo sebou rozumí, náležitě nudil.“

„Proč jsi mi aspoň nenapsal lístek?“ otázal jsem se, když byl přítel dokončil.

„Z pouhého vrtochu,“ zněla klidně odpověď. „Kromě toho mučil a trápil jsem se tam až do omrzení po tvém příkladu studiemi matematickými a astronomickými.“

„Ale co tě přivádí v tak pozdní hodinu ke mně? — Kdy jsi přijel?“ narážel jsem na přítele, jsa již takměř úplně přesvědčen, že je živ a zdráv jako jindy.

„Přijel jsem dnes večer; ale již včera věděli všickni tvoji i moji přátelé, že přijedu, a proto se nedostavili dnes do hospůdky, kam jsi je byl pozval. Toliko tebe jsem dříve o svém příchodu neuvědomil a to proto, abych tě mohl tím více překvapiti.“

A nyní tě přicházím pozvat k hostině, kterou pořádá otec můj v zámku knížat Kinských z té příčiny, že vrátil jsem se živ a zdráv. Přátelé naši a ostatní hosté jsou už v zámku nejspíše všickni — a toliko já si vyjel, abych tě přivedl.

Zároveň však ti také zvěstuju, že uspořádám nejskvělejší eskamotérské představení, k němuž

jsem byl, jak víš, po několik roků konal pilné přípravy. Automati a všechny aparáty mé jsou v nejlepším pořádku, a trvám že se pobavíte všickni, kdož budete přítomni.“

Ze všeho, co jsem byl právě slyšel a viděl, bylo zcela zřejmo, že navštívil nás domněle mrtvý přítel skutečně a že v bizarní své náklonnosti nikterak se nezměnil.

„Ale co vám napadlo, pořádat hostinu právě dnes. Což není ji možno odročit?“ ptám se po chvíli.

„Co ti napadá?“ vece přítel. „Pořádat zábavu otec můj s vědomím knížat Kinských, kteří byli se své strany sezvali četné hosty. Viz jen, že je zámek slavnostně osvětlen!“

Po té přistoupil k oknu, z něhož bylo vidět část villy knížat Kinských, a odhrnul záclonu. Všechna okna zámku byla skutečně osvětlena...

„Hostina už počala asi před hodinou,“ pokračoval přítel; „moje produkce pak počne později, a proto jsem si vyjel, bych tě uvědomil. Chceš-li, přijď! Ale odpusť, že musíš jít pěšky sám. Musím nakvap jeti nazpět a bez tebe — ovšem že jen z důvodů ryze eskamotérských. Přijdeš tedy?“

„Přijdu,“ pravil jsem vstávaje.

Po té přítel rychle vstal, podal mi ruku a odešel.

Slyšel jsem vzdalující se jeho krok, slyšel otvírat a zavírat dvěře domu, pak jsem zaslechl

zvuk, jako by někdo dvířka kočáru přirazil, a hned na to zahrčel odjíždějící kočár.

Naslouchal jsem hrčení, jak v dáli vždy více umlkalo, až umlklo úplně.

Vše, čeho jsem byl právě svědkem, bylo přes všechnu pravděpodobnost a věrohodnost tak podivné, že zůstal jsem po delší čas seděti nepohnutě, nemoha se vzpamatovati.

Po chvíli vzmáhala se ve mně opět nedůvěra. Jsa o samotě a nevida, že by se bylo kolem mne něco změnilo, byl jsem skoro toho mínění, že vše bylo pouhý sen; ale osvětlený zámek knížat Kinských, jež jsem viděl z okna, utvrdil mne v domněnce, že jsem přece jen bděl a že mohu, ba že musím přání přítelovu vyhověti.

Na pocit, kterýž se mne byl zmocnil, když přítel odešel, nikdy nezapomenu. Byloť mi tak nevýslovně příjemno, jako člověku, jenž byl mimo nadání zbaven děsivého nějakého přízraku, kterýž jej byl po dlouhý čas pronásledoval.

Cítil jsem neobyčejnou svěžest a sílu.

Nerozmýšleje se dlouho, přehodil jsem přes sebe svrchní kabát, a vzav klobouk, vyšel jsem z komnatky své.

Pomalu ubíral jsem se po schodech, zaklepal dole na dvore na okno domovníkovo a dav si otevřítí dvéře vyšel jsem na ulici.

Byla lunojasná podzimní noc.

Lehynkou mlhou zastřený měsíc stál zádumčivě nad Petřínem a v stříbrné, poněkud matné

jeho záři lesklo se zvlhlé dláždění jako mírným větříkem zčeřená hladina jezera.

Občas zavál takměř již mrazivý vítr severní. Jelikož váł přímo proti mně, zrychlil jsem krok a asi za čtvrt hodiny octnul jsem se před mřížovým vjezdem do Kinské zahrady.

Hlavní vrata i vrátka poboční otevřena byla dokořán, a obstarožný portýr, starý můj známý, jsa oblečen v kožich jako za nejtušší zimy, přecházel netrpělivě s místa na místo.

„Sjelo se mnoho hostů?“ oslovil jsem portýra.

„Mnoho,“ zněla přitlumená, poněkud nevrlá odpověď.

„A slavnost už dávno zahájena?“

„Možná; ale nemohu říci zcela jistě. Mladý pan Bedřich asi před půl hodinou vyjel a teprv před chvílí zas přijel.“

„Jaká to vlastně slavnost?“ vyzvídám.

„Nemohu povědět; ale mladý pán, o němž jsme soudili, že je mrtev, vrátil se, a nejspíše jemu na počest...“

„Tedy přece!“ zamumlal jsem mimovolně, a teprve teď jsem byl úplně přesvědčen, že vše, čeho jsem byl před chvílí ve své mansardě svědkem, nebyl přelud, nýbrž skutečnost.

„Já přec také mohu nahoru?“ tážu se jen tak mimoděk, věda napřed, že by mne starý portýr vpustil, i kdyby měl přímo rozkaz žádného nezvaného hosta nepouštět.

„Vždyť vás mám v seznamu hostů na prvním místě,“ zní odpověď

„S bohem tedy!“ pravím a ubírám se po široké písčité vozové cestě dále do mírného vršku.

Chlad podzimních nocí byl již v krásném parku zůstavil zřejmé stopy své neúprosne ničící síly. Listí stromů a keřů bylo již úplně žluté a z větší části opadalé; tu a tam trčely už zcela holé, tmavé větve stromů do výše a v bledém přisvitu měsíce leskly se zvlhlé kmeny, větve i žluté listy v různých, mnohdy divupných odstínech světelných.

Noční ticho rušeno jen občas zavanutím chladného severního větru, jenž úpěnlivě ve větvích zakvile odvanul jen tu a tam po zemi ležící zvlhlé listí o několik kroků dále, a jako by neměl dosti síly, ihned zase jen slabě sviště a šelestě v dáli znenáhla zanikal.

Za nedlouho octnul jsem se na místě, odkud byl ještě roku 1866 volný pohled na jižní část Prahy.

Nad městem vznášela se lehká mlha a rozkládal se tajemný poklid podzimní noci.

Obloha byla šerá a lehynké šedavé mráčky hnaly se prudce k jihu, důkaz to, že bylo ve výši stále větrno. Časem zahalil některý mráček i měsíc a lehký stín přelétl pak kvapně Prahu, jako by pospíchal do tajemné říše věčného zapomnutí.

Zastaviv se zahleděl jsem se na chvíli v překrásný obraz, jenž se přede mnou rozprostíral.

Možná, že bych byl postál déle; ale znenadání ozvalo se s výšin stráně temné houkání sovy, a jediný tento zvuk bdícího živého tvora připomenul mi, že nejsem ještě u cíle své noční cesty.

Obrátiv se zrychlil jsem krok a v několika okamžicích vyhoupnuly se asi pět set kroků přede mnou bělavé obrysy knížecího letohrádku.

Všechna okna byla osvětlena; před villou míhaly se temné postavy lidské; opodál pak jsem spatřil celou řadu čekajících povozů, jako jsem je byl druhdy o různých slavnostech častokráte vídal.

Po chvíli jsem zaslechl z dále přitlumené zvuky hudby, vycházející patrně z letohrádku. Jaká to hudba, nemohl jsem určitě rozeznati; zdáloť se mi, že není bujně veselá, jakou slycháváme o slavnostech radostných, nýbrž zá-dumčivá, smutná jako pochod pohřební...

Za několik okamžiků však hudba umlkla, neslyšel jsem než rupání písku pod svýma nohama.

Zrychlil jsem krok ještě více.

Čím více jsem se blížil k letohrádku, tím více ubývalo temných lidských postav, jež se byly před ním míhaly, a když jsem se posléze octnul přímo před budovou, bylo kolkolem úplně pusto a mrtvo, jako když býval zámek neobydlen.

Jindy bych byl něco podobného shledal aspoň nápadným; ale připomenuv si nyní, že přicházím

k zvláštní slavnosti, kterou pořádají na počest eskamotéra, jenž po mnoholetých studiích chce hosty překvapiti produkcí neobyčejnou, nepodivil jsem se ani tomu, že vešed po několika schůdkách do foyeru, octl jsem se v čiré tmě.

Ohlédl jsem se jen, a zaslechnuv za sebou vrznutí a hřmotné bouchnutí velkých dveří, soudil jsem, že vše to děje se jaksi ku zvýšení dojmu.

Zastaviv se čekal jsem chvíli, co se bude dále dít.

Kolem panovalo však hluboké ticho a z počátku i čirá tma. Po nějakém čase, když oko mé octnuvši se náhle ze stříbrošera lunojasně noci v temnu, bylo tmě poněkud uvyklo, zpozoroval jsem několik kroků před sebou světlejší prouhu. Přiblíživ se k ní shledal jsem, že prouhu tu tvoří serý odlesk měsíce, vníkájcí přivřenými jen dveřmi z vedlejší komnaty.

Otevřel jsem dvéře dokořán a vešel do komnaty.

Byla prázdná a bez nábytku, a ačkoliv jsem už po mnoho let v zámku nebyl, připomenul jsem si přece, že komnata ta sloužila druhdy za předsíň, kterou se chodívalo na chodbu, vedoucí k hlavnímu prostrannému sálu, v němž obyčejně větší slavnosti odbývány.

Pamatoval jsem se také, že chodívalo se tudy do sálu vždy, kdykoli tam někdo nechtěl vejíti vchodem hlavním, nýbrž nepozorovaně jedním z vchodů vedlejších.

Věda, kudy se jde, popošel jsem o několik kroků k oknu, kterýmž vnikal šerý odlesk měsíční záře do komnaty a u něhož nalézaly se tajné tapetové dveře vedoucí do chodby.

Bez obtíže nahmatal jsem na stěně nepatrnou vyvýšeninu v podobě ploché hlavičky malého cvočku — tajné péro — a stisknuv je otevřel jsem si dveře, jako jsem byl před léty nesčíslněkrát učinil.

Spatřil jsem před sebou dlouhou klenutou chodbu beze všech okras.

Pološerý svit lunojasně noci vnikal do vnitř jen několika okny, ale dostačil k osvětlení aspoň potud, že bylo lze zcela zřetelně rozeznati, že jest chodba úplně prázdná.

V místech, kde vnikal svit měsíční okny do vnitř, odrážel se od sněhobílých stěn a z části i od hladkých, čtverhranných, střídavě bílých a černých dlaždic podlahy způsobem tak zvláštním, že na pouhém reflexu bylo lze rozeznati, kdykoli vysoko nad zámkem nějaký mráček měsíc přelétl.

Vešel jsem do chodby. Ale k nemalému podivení mému ovanul mne podivný chlad, jako by byla chodba na druhém konci otevřena.

Nerozmýšleje se dlouho, ubíral jsem se chodbou dále, až jsem se octnul na místě, kde tvoří pravý úhel s chodbou jinou.

I tato druhá chodba byla úplně prázdná.

Prošel jsem ji a octnuv se v chodbě třetí myslil jsem, že nalézám se u vchodu do sálu.

Ale místo dveří, kterýmiž jsem byl před lety častokráte nepozorovaně do sálu vešel, našel jsem holou stěnu.

Popošel jsem tudíž dále k rohu; ale zde jsem upozoroval, že s chodbou třetí hraničí chodba čtvrtá, tvořící s předcházející taktéž pravý úhel.

Nebylo pochybnosti, že v době několika roků, co jsem nebyl zámek navštívil, staly se zde změny, o nichž jsem neměl ani tušení.

Chodby aspoň byly přestavěny a vchod do sálu z chodeb buď zazděn nebo na jiném místě.

Prošel jsem tedy i chodbu čtvrtou; ale ani zde nenalezl jsem žádných dveří, aniž nějakého východu.

Zároveň se mi zdálo, že chodby, kterýmiž jsem byl již prošel, tvoří pravidelný rovnoběžník. Popošel jsem tudíž z čtvrté chodby zase do první.

Dle reflexu na stěnách a na podlaze domníval jsem se, že nalézám se v chodbě, do kteréž jsem byl vešel z předsíně; ale dveří, kterýmiž jsem byl vešel a jež se byly za mnou nepocho-pitelným způsobem zavřely, nemohl jsem více najíti.

Hledal a pátral jsem po stěnách několik minut, ale úsilí mé bylo marné.

Chvilí jsem přemítal, jak to možné, a posléze vzniklo ve mně domnění, že octnul jsem se podle všeho v chodbách, z nichž nebylo vyváz-

nutí, pokud přítel eskamotér seuznal za dobré pronést své kouzelné „Efetta“!

Musím se přiznati, že mne tato introdukce přítelova umění překvapila.

Vvlákati člověka v noci z domova pod záminkou, že jde k hostině, až k zámku, v němž zcela zřejmě rozeznává slavnostní ruch, nechat jej vejíti otevřeným vchodem do zámku a vlákati jej do chodeb, z nichž nelze najíti východu — zdál se mi býti eskamotérský experiment rovněž tak nesnadný jako originelní.

„Vyčkejme tedy, až se zručnému kouzelníku zlíbí propustiti nás z vězení,“ pomyslíl jsem si, a klidně šel jsem první chodbou dále k druhé a touto k třetí a tak dále, až jsem se octnul zase na témže místě, odkud jsem byl vyšel.

Chvilími jsem se zastavil a naslouchal; ale neslyšel jsem nic, než občas zašelestění větru, když zasvištěl nad zámkem a opřel se o okennice, jež mnohdy jako okovy zařinčely.

Později však i tyto zvuky umlkly úplně a v chodbách rozhosti o se tajemné hrobové ticho, rušené jen dutým, skoro příšerným ohlasem mých kroků.

Zpočátku jsem byl zcela klidný; když však minulo asi půl hodiny, počal jsem býti poněkud netrpěliv.

Minula však skoro hodina, a já neustále bloudě z chodby do chodby cítil jsem zcela zřejmě, že stávám se vždy netrpělivějším.

Počal jsem choditi chodbami rychleji, a když pak jsem pocítil i jakousi unavenost, počal jsem býti již mrzut. Několikráte pronesl jsem hlasitě jméno přítelovo, ale hlas můj odrazil se dutě od klenby sousední chodby, jako by se byl v dáli někdo škodolibě zachechtal.

Procházeje chodbami krokem vždy rychlejším, zahřál jsem se poněkud; tím více cítil jsem pak chlad, když jsem se zastavil nebo krok svůj zmírnil.

Nezbylo mi než procházeti chodbami neustále rychleji... Cítil jsem vždy větší unavenost, ale chlad hnál mne vždy dále... Nevrlosti a mrzutosti mé přibývalo v téže míře, v jaké se prodlužovalo mé „uvěznění“.

Však náhle vznikla v mé duši myšlénka, že stal jsem se snad přece jen obětí klamu, že vše jest fantasmagorií horečně rozpáleného mozku.

Zrychlil jsem krok ještě více.

V pravém slova smyslu proběhl jsem všechny čtyry chodby a zastavil se zase u místa, kde — jak jsem se domníval — byly dveře, kterýmiž jsem byl vešel.

Tentokráte mne ovanul vítr takměř mrazivý. Chvilí jsem pátral po dveřích, ale jen chvíli — mrazivost, která již prochvívala všechny mé údy, hnala mne chodbami dále...

Vím zcela dobře, jak vznikala v duši mé i úzkost.

Zpočátku jen temný, neurčitý jakýs pocit třsně, která se vždy více zmáhala, až přešla v úzkost opravdovou. I zdálo se mi, jako by se chodba přede mnou úžila — spěchám dále... však bez překážky, a jakmile se octnu v chodbě vedlejší, zase se mi zdá, že vidím, kterak se klenutí v dáli níží a celá chodba úží...

V tu dobu, když jsem zvláštní tyto optické klamy zcela určitě pozoroval, zdálo se mi, že musím už neméně než tři hodiny blouditi chodbami...

Každá minutka byla mi skoro čtvrthodinou...

Dupám, tleskám rukama, volám, seč hrdlo stačí — ale kolem mne panuje tajemné ticho, rušené jen zvuky, které vyluzuju sám.

A kdykoli se zastavím, žene mne tajemný mrazivý dech, jenž mne ovane, opět dále...

Běžím zase...

Cítím, že krev v mých žilách vře, že řine se mi pot s čela a s tváře — ale tajemná moc žene mne dál...

Nevidím před sebou než-li šerou, zdánlivě se úžící chodbu a z dále zívá na mne pusté prázdno, budící v duši mé pocit skoro příšerný...

Již nejsem sobě skoro ani vědom, že může to býti skutečnost — pochybuju — ale hned na to vtrájí se mi zase myšlenky, že viděl jsem na vlastní oči zámek ozářený, že nemohl to býti ani reflex měsíce, poněvadž měsíc chýlil se již k západu a já viděl ozářenou východní a severní část zámku; připomínám si, že mluvil

jsem s portýrem, že viděl jsem temné postavy lidské míhající se před zámkem, a slyšel hudbu, než jsem vešel — slovem, že vše musí býti skutečnost...

A přece zas nemohu pochopiti, kterak to možné, že slyším jen dutý ohlas vlastního kroku a hlasu, že zdá se mi, jako bych meškal v chodbách zámku neobydleného...

A ze směsice podivných myšlének, podmíněných situací, v které jsem se nalézal, vynořila se náhle myšlénka povšechná...

Tak a nejinak musí býti člověku, jenž potácejí se v životě z klamu do klamu, z bludu do bludu, marně se namáhá, aby našel opory, byť sebe nepatrnější... Tak a nejinak musí vznikat v mozku lidském tajuplně ono chaos křižujících se a vzájemně si odporujících představ a myšlének, které předchází osudný, děsný stav duševní, jež zoveme — šíleností.

Myšlénka ta vznikla v me duši náhle a v mžiknutí oka vehnala mi krev k hlavě. Z prsou vydral se mi mimovolný výkřik.

Zavrával jsem, těžké nohy ustaly v běhu — sklísl jsem na zem...

Mrákota zastřela mou duši...

Však co to?...

Nezdá se mi, jako bych slyšel jemné zvuky hudby a jako by se byl přede mnou mihl jasný pruh světla?...

Mnu si oči, snažím se vstáti. V několika okamžicích se mi to podařilo...

Pozoruju, že stojím v klenuté chodbě — přede mnou jsou dveře jen přivřeny a dveřmi těmi vniká pruh světla a zaznívají zvuky hudby...

Potácím se ku dveřím.

Prostorou mezi dveřmi a veřejemi vidím do jasně osvětleného sálu...

Zrak můj však je posud tak zakalen, že nemohu v sále skoro nic rozeznati; ale vědomí mé počíná se patrně vraceti. Chci učiniti aspoň ještě několik kroků ku předu, ale zavrávorám poznovu a musím se na chvíli opřít o stěnu chodby. V postavení tom prodlel jsem asi pět minut, pak pomalu a opatrně ku dveřím se přiblíživ, pootevřel jsem je jen o něco málo, bych mohl pohodlněji do sálu nahlédnouti.

Teprve nyní nabyl jsem úplné jistoty, že stojím u známých mi dveří, kterýmiž se nepozorovaně mohlo vcházeti do sálu, a že hudba zaznívá z jasně osvětleného sálu, v němž se nalézá značný počet hostů.

Nestál jsem tudíž v chodbě neobydleného pustého zámku, nestál jsem v jedné z chodeb, z nichž nebylo zdánlivě žádného východu, nýbrž v chodbě a před polootevřenými dveřmi, kterýmiž jsem byl před lety mnohokrát bez překážky do sálu vešel a ze sálu zase vyšel.

Než jak se mohlo státi, že bloudil jsem — jak se mi zdálo — asi po tři hodiny nejjednodušším labyrintem čtyř chodeb, tvořících zcela pravidelný rovnoběžník, — jak se mohlo státi, že nemohl jsem po tak dlouho najíti z labyrintu

toho východu, kterýž přece byl tak na snadě — nemohl jsem si nijak vysvětliti.

V tu chvíli však jsem se rozřešením záhady té příliš nemučil; neobyčejné rozčilení mé posud trvalo a kromě toho dráždila mne i zvědavost, kdo v sále mešká a co se bude dále dít. Svléknuv svrchní kabát a odhodiv klobouk proklouznul jsem nepozorovaně pootevřenými dveřmi a zůstal, opřev se o veřeje, na prahu státi.

Velký, vysoký a nádherně vyšperkovaný sál osvětlen byl nesčíslnými světly, tak že bys byl na zemi zcela pohodlně každý máček našel.

První rozhlednutí se po sále mne poučilo, že je zde skutečně shromážděna četná a vzácná společnost, ale vesměs mužská.

Celkem mohlo býti v sále asi dvě stě osob. Seděly za stoly, jež byly v půlkole rozestaveny takovým způsobem, žeš mohl každý stůl zcela pohodlně obejít a od každého stolu rovněž tak pohodlně viděti na černou, od stropu až k podlaze splývající roušku, kterouž byla část sálu přepažena.

Množství lokajů hemžilo se mezi stoly, obsluhující hosty; jiní litali ze sálu a zase přicházeli, přinášejíce na stříbrných táciích nejrozmanitější pokrmy a nápoje.

Kde byl umístěn hudební sbor, nemohl jsem vypátrati, ale slyšel jsem jemné zvuky zádumčivé písně jakés zcela zřetelně. Nebylo tudíž pochybnosti, že nalézá se sbor buď v sále v úkrytu nebo v některé vedlejší místnosti.

V sále panoval mírný ruch a šum. Slyšel jsem šepot a rozmluvy hostů i přitlumené volání posluhujících lokajů; ale vše splývalo v nesrozumitelný pro mne hukot, jako když vzdálený vodopád ruší temným šumem svým lesní ticho.

Zpočátku si mne, jak jsem předvídal, nikdo nepovšimnul; mohl jsem tudíž nějaký čas celou společnost zcela pohodlně a bedlivě pozorovati.

V tu dobu neznal jsem sice ještě mnoho postavění, rodem anebo jiným způsobem pozor-
nost nejširších kruhů budoucích osobností pražských — leda jen dle jména, ale přece jsem aspoň podle některých, jež jsem znal a i nyní poznal, mohl souditi, že sešla se tu společnost velmi řídká.

Připomenuv si, že slavnost pořádá přítelův otec k vyzvání knížat Kinských a že i knížata sama větší část hostů pozvala, nedivil jsem se, že vidím u jednoho nebo dvou stolů několik šlechticů.

Poznal jsem jednoho z knížat Lobkoviců, dva Waldštýny, syna Windischgrazova, jednoho z hrabat z Thurn a Taxisů, dva Kaunice, staříčkého hraběte Hanuše z Kolovrat, nejmladšího Lichtenštejna a dva Rohany — skoro vesměs šlechtice, kteří bývali před lety dosti často hosty knížat Kinských. Všickni tito i oni, jichž jsem neznal, seděli na jednom konci polokruhu, jež tvořily stoly.

Rovněž tak jsem se nedivil, že poznal jsem na protějším konci polokruhu za dvěma stoly

arcibiskupa pražského, knížete Schwarzenberga, pak dva kanovníky, opata kláštera strahovského, generály řádů křižovnického a maltézského, probosť vyšehradského a jiné hodnostáře církevní, a u vedlejšího stolu faráře svatomikulášského a smíchovského, pak několik jiných duchovních, jež jsem neznal.

Vedle stolů, za nimiž seděli šlechtici, spatřil jsem za dvěma nebo třemi stoly místodržitele, vrchního vojenského velitele zemského, několik generálů a vyšších a nižších důstojníků, pak purkmistra pražského policejního ředitele, několik poslanců českých i německých, několik mistodržitelských i městských radů a úředníků, jak jsem se domníval, nejrozličnějších kategorií.

K čemu družili se pak hosté jiní, o nichž jsem nevěděl, kdo jsou. Byly to z větší části postavy zajímavé a charakteristické, a zdálo se mi, že nepochybím, vřadím-li je mezi učence a profesory univerzitní a jiné. Byltě jsem mezi nimi poznal i některé ze svých dřívějších učitelů na polytechnice pražské.

Z českého světa literárního znal jsem v tu dobu jen několik osobností a mezi hostmi poznal jsem jen Pflegra, jenž byl s přítelem mým spřízněn, a Nerudu, jenž býval druhdy mým i přítelovým učitelem češtiny.

Oba seděli za stolem skoro uprostřed polokruhu stolů a bavili se, jak se zdálo, velmi živě.

Moji a přítelovi přátelé, kteří se nebyli dostavili do hospůdky, do kteréž jsem je byl pozval, byli také přítomni a seděli za stolem vedle stolu literátů.

Možná, že bych byl mezi shromážděnými poznal ještě mnohou jinou vynikající osobnost; ale byl jsem ze svého pozorování vvrušen.

Jeden z lokajův kmitnův se přede mnou, zvednul oči ke mně a zastavil se. Poznal jsem starého známého z let, kdy jsem býval v parku a zámku hostem takměř každodenním.

„Aj, konečně přece!“ pravil lokaj přitlumeným hlasem, a šedá, hluboko zapadlá očka jeho zaplála zvláštním leskem. „Musím bez odkladu oznámit, že jste se dostavil... Prosím, raďte jen sejít dolů do sálu a zasednouti tamhle za stůl prostřední!“

Při tom ukázal prstem ke stolu, za nímž seděli moji i přítelovi přátelé.

„Proč právě tam?“ tážu se.

„Protože je tak rozkázáno,“ vece ubožák, jenž byl po celý svůj život jen rozkazy plnil.

„Ale proč?...“

„Nevím a také věděti nemusím... Ale jinak býti nemůže... Pohledněte jen, jak se byli nosterse rozsedli! Tamo sedí pohromadě urozené panstvo, naproti velebné duchovenstvo, vedle šlechty úřednictvo a tak dále. „Svůj k svému“ musilo býti naším heslem... A tak sedí teď ve zvláštních skupinách lékaři, právníci, filosofové, architekti, inženýři, sochaři, herci, operní zpě-

váci, malíři, hudebníci, literáti a tak dále, ba i lidé bez firmy jsou pohromadě.“

„Ale proč? Vždyť zde taková ceremonie nikdy nebyla zvykem!“ podotknul jsem.

„Nebyla — pravda, ale dnes je přísný rozkaz,“ opáčil lokaj. „Prosím tedy —“ dodal elegickým tonem, jakým dovede jen panský sluha poprosit, aniž by musil prosbu svou vyjadřovat slovy.

Při tom ukázal poznovu ke stolu, za nímž seděli moji přátelé.

„Dobře — zasednu podle rozkazu, bych vám nezpůsobil žádných nepříjemností,“ pravil jsem obměkčen.

Učiniv několik kroků ku předu octnul jsem se u stolu svých přátel, kdežto lokaj v pravém slova smyslu prolítl sálem a zmizel v hlavním vchodu.

Z hostů takměř nikdo si mne nevšimnul. Někteří obrátili sice hlavy, jiní upřeli na mne zrak, ale neviděvše mne vejíti hlavním vchodem, nejspíše se domnívali, že jsem od stolu jen poodešel a zase se vracím. Někteří z přátel mých podávali mi ruku, jiní pozdravili přívětivým úsměvem nebo pokynutím hlavy.

Avšak nežli jsem zasedl nebo některého ze svých přátel oslovil, přešla posud jemná elegická hudba náhle v ohlušující fanfaru.

Po několika okamžicích hudba umlkla, větší část světel v sále náhle shasla, a mezi tím, co černá rouška, splývající několik kroků před

námi od stropu až na zem, pomalu se rozhrnovala, zazněl nastalým tichem zvučný hlas:

„Produkce počíná!“

Zraky všech přítomných upřely se na rozhrnující se oponu.

Když se rouška rozhrnula úplně, spatřil jsem černým sukrem pokrytē vyvýšené místo, na něm nízoučkový, jen asi na dvě stopy od podlahy vyvýšený katafalk a na katafalku víkem přikrytou kovovou rakev.

V pozadí a po stranách rakve bylo množství překrásných, vzácných exotických květin. Po obou stranách rakve hořely na štíhlých jehlancích velké voskovice. Na rakvi v hlavě byl velký vavřínový věnec, doleji důstojnické čáko a šavle, v nohou pak před rakví bylo viděti jednoduchý epitaf:

Bedřich Wünscher,

c. k. nadporučík.

Narozen 7. července 1841,

zemřel 7. července 1866.

Překvapení bylo všeobecné. V sále panovalo takové ticho, že bys byl zaslechl i nejjemnější šelest. A tichem tím zazněly po chvíli zdáli, jako by vycházely z některé z pobočných komnat, tklivé, truchlivé hlasy, pějící známou píseň: „Salve regina.“

Po celou dobu, co zpěv trval, nikdo ani nepromluvil; avšak i později, když zpěv umkl a v sále nastalo opět hrobové ticho, nikdo sebou ani nepohnul.

Patrně nebylo v sále kromě mne nikoho, jenž by si byl v tu chvíli úplně vědom, že vše to není než originelní zahájení eskamotérské produkce.

Teprve po delší chvíli povstal arcibiskup — patrně byl nejnetrpělivější...

Avšak v témže okamžiku vylétlo s rachotem víko rakve do výše a zůstalo mezi stropem a podlahou ve vzduchu, jako prý se vznáší víko nad rakví Mohamedovou.

V otevřené rakvi spatřil jsem mrtvolu v důstojnickém šatu. Jsa však příliš vzdálen nemohl jsem tahů obličej zcela zřetelně rozeznati.

V sále panovalo stále ticho.

Teprv po několika minutách vstal jeden z hostů, kteří seděli za stolem, za nímž byli lékaři a profesori fakulty lékařské. Poznal jsem originelní hlavu smíchovského lékaře, doktora Sperlicha.

„Ohledejme mrtvolu!“ pravil a rychlým krokem ubíral se ku katafalku.

Kolegové jeho jej následovali.

Po těchto vstali i hosté od stolu inženýrův a architektův, pak i jiní — filosofové a duchovní byli nejposlednější.

Za několik okamžiků byl katafalk takměř všemi hostmi obklopen. Těsně u rakve stálo jen několik lékařů; ostatní byli ve slušné vzdálenosti, tak že nebylo nesnadno prodrati se až k rakvi.

Učinil jsem tak, a stoje u hlavy mrtvoly zadíval jsem se v ztuhlou, zsinalou tvář...

Byla to tatáž tvář, kterou jsem byl viděl v Nechanicích po bitvě u Králové Hradce... Podobnost s tváří přítelovou byla tak neobyčejná, že dívaje se po delší chvíli v ztuhlé ty tahy, nemohl jsem takměř ani uvěřiti, že neleží tu přede mnou mrtvola přítelova.

Dokto Sperlich přejel rukou čelo mrtvoly, sáhl na tepnu, rozepjal bílý kabátec a rozhrnuv na prsou košili konstatoval, že leží v rakvi skutečná mrtvola — balsamovaná.

Někteří z nejbližších učinili po jeho příkladu, aby se přesvědčili o pravdivosti lékařových slov, a ani jediný nepochyboval.

I já položil ruku na čelo — bylo studené jako led... Nahnuv se níže k obličejí nezpozoroval jsem ani nejnepatrnějšího dechu. Také ruka byla ledová a polorozhalená prsa jevila neklamné známky smrti...

Doktor Sperlich, chtěje přítomným nezvratným způsobem dokázati, že nalézají se před tělem bez citu, vyňal z kapsy perořízek, a otevřev jej vtiskl jej mrtvole do prsou...

Mrtvola se pohnula jen otřesením; jinak zůstala beze změny...

Z hostů, kteří si vše to nemohli nikterak vyloužiti, vyměňovali si někteří své náhledy, jiní vraceli se na svá místa...

Po pěti nebo šesti minutách nezbylo u rakve než asi dvacet hostů. Chtěje se taktéž odebrati

na své místo, zadíval jsem se ještě jednou pozorně ve tvář mrtvoly...

Na ztuhlých rtech ležel růžový lístek nějaké exotické květiny, a právě v okamžiku, když jsem upřel zrak svůj na tvář, zachvěl se, jako by jej byl slabý dech odvanul...

Zadíval jsem se ve tvář pozorněji a zpozoroval, jako by se brvy očí zachvívaly, a po malé chvíli jako by se byla i prsa poněkud vzdmula...

Rychle sáhl jsem po ruce mrtvoly, bych se přesvědčil, zdali mne neklame zrak... Ruka však nebyla více studená jak led, nýbrž teplá; a zdálo se mi, že zcela zřejmě pozoruju, jak teploty rychle přibývá.

Chtěl jsem na neobyčejnou změnu tu upozornit doktora Sperlicha, jenž posud stál ne-daleko rakve; ale nežli jsem se rozhodl, spatřil jsem, že mrtvola víčka očí pomalu otevřela a zase zavřela...

Mimovolně vydral se mi z prsou lehký výkřik.

Z nejbližší stojících přistoupilo několik ještě blíže; ale hned na to zase skoro všichni rychle v největším překvapení od rakve odstoupili...

Mrtvola byla sebou pohnula, vlastně zachvěla se, jako by ji byl náhle projel elektrický proud... A zcela zřetelně pozoroval jsem symptomy vracejícího se života animálního.

Asi po třech minutách pohnula mrtvola hlavou, pak oběma rukama a za několik okamžiků pohnulo se celé tělo.

Mrtvola namáhavě se vztyčivši setrvala několik okamžiků v tomto postavení — pak sklesla zase nazpět do rakve — ale hned na to poznovu se vztyčila a usedla ...

Podivení přítomných změnilo se v pravý úžas. Nechtě působil neočekávaný výjev na toho neb onoho z hostů jakkoliv, tolik zdálo se mi býti jisto, že není v sále nikoho, jenž by nebyl překvapen v míře nejvyšší.

Jak se zdálo, očekával každý eskamotérskou produkci, rázu obyčejného a nenadál se, že zahájena bude způsobem tak výstředně originelním. Zručnost přítelova slavila pouhým zahájením skvělý triumf — tím větší bylo tudíž napjetí, co bude následovati.

Po vztyčení se mrtvoly v rakvi nastalo na několik okamžiků v sále opět ticho. Nikdo sebou takměř ani nepohnul; zraky všech byly upřeny na podivuhodného automata, o němž se byli někteří znalci před chvílí nezvratně přesvědčili, že jes to balsamovaná mrtvola.

A nyní jevila mrtvola život! Seděla sice nějaký čas bez pohnutí, ale oči její se leskly ... Po chvíli pohnula hlavou, jako by rozhlížeje se po přítomných po někom pátrala, pak hlavou zakyvla, jako by byla uspokojena — tvář její přeletl lehynký úsměv, ústa se pootevřela a mrtvola promluvila:

„De mortuis nil nisi bene!“

A podivno! Vše, co se bylo až dosud před očima hostů dělo, nevytlouklo ani jedinému.

z nich nějakého slůvka obdivu nebo překvapení — teprve zvuk hlasu lidského zbudil ozvěnu a sálem rozlehl se bouřlivý potlesk, provázený voláním :

„Bravo ! Výborně!“

Současně s ruchem tím shasla náhle všechna světla ; v sále nastala čirá tma. Ale po několika okamžicích světla opět zplanula jako dříve, a před našima zrakoma objevil se místo katafalku, rakve a oživené mrtvoly prostý stolek, vedle něho židle a za stolkem přítel můj v elegantním černém šatě salonním.

Poznovu zaduněl sálem bouřlivý, dlouho trvající potlesk pochvaly a se všech stran voláno :

„Výborně!“ a „Bravo!“

Po chvíli, když se bylo bouřlivé projevování pochvaly utišilo, oslovil přítel přítomné takto :

„Promiňte, pánové, že zahájil jsem produkci svou způsobem tak neobyčejným ; ale jak jsem byl začal, tak chci také skončiti — a meziaktí dovolte mi vyplniti několika slovy, jež mohou mnohého z vás zajímati. Nevidíte před sebou člověka s mozkiem vlastním, nýbrž — cizím ...“

Po té sáhl přítel pravou rukou po své hlavě a zcela pohodlně, jako nějakou čapku, sejmul svrchní část lebky a drže ji chvíli v ruce postoupil několik kroků do předu.

„Skoro vše, co chci nyní vypravovati, bude se zdáti pravdě nepodobno,“ počal přítel po chvíli ; „ale z přítomných pánů učenců může se každý, komu libo, přesvědčiti. — Prosím tedy!“

Přítel sestoupil po té až v polokruh hostů a usednuv tu na jednu z prázdných stolic, podotknul:

„Kdo vyzná se v anatomii a fysiologii, nechť mozek můj prozkoumá!“

Na ta slova povstalo několik hostů od stolů profesorů a obklopivše přítele počali zkoumati.

Jeden z nich pak zahájil výklad:

„Pravda! Vidíme tu skutečně lebku odloupnutou a povrch mozku. Povrch ten jeví zcela normální malé závitky. Možná, že pod drobnohledem jevíly by některé z nich co do útvaru a velikosti odchylky; ale takto nelze pozorovati než povrch zcela obyčejný. Také známou, z buněk nervových složenou šedou látku, rozloženou v závitkách po celém povrchu mozku, jest zcela zřejmě viděti — a k orientování se laikův dodávám, že látku tu naznačují moderní fysiologové jako sídlo vědomí, myšlének, schopností a vzpomínek. Více pověděti nemohu.“

„Povím tedy já,“ podotknul přítel a povstav položil lebku zase na hlavu a volným krokem odebral se ke svému stolků.

„Mozek, kterýž byl právě jeden z ctěných pánů znalců ohledal,“ zahájil přítel předběžný svůj výklad, „není, jak už jsem podotknul, mým vlastním, nýbrž cizím. Vydlužil jsem si jej k témuž účelu, k jakémuž od pravěku dlužívají se miliardy jiných lidí nejvzácnějších výsledků činnosti cizích mozků — myšlének Jeť snadněji cizím mozkiem mysliti, cizí myšlénkou

se honositi a oblažiti sebe i jiné, než vlastní myšlenku z mozku svého vykřesati ...

Dlouho přemýšlel jsem o mozku, jež bych uznal za nejvhodnější, a rozhodl se posléze pro mozek muže, jež celý vzdělaný svět počítá mezi nejbystřejší myslitele. Věděl jsem, že mozek muže toho chová se v jednom museu anglickém; úskokem a lstí podařilo se mi zmocniti se převzácného pokladu toho, a když pak se mi po bitvě u Králové Hradce naskytla vhodná příležitost, že mi byla lebka palašem odřata, nahradil jsem vlastní svůj mozek mozem Newtonovým.“

„Toť nemožnost!“ zaznělo od stolu lékařů, anatomů a fyziologů.

„Frivolnost!“ od stolu právníků.

„Nesmysl!“ od stolu filosofů.

„Bohopusté rouhání!“ od stolu theologů.

Mnohostranné toto projevení nelibosti přítele však nezmátlo. Byltě je patrně očekával a proto s nezměněným klidem pokračoval:

„Račiž, vážená společnosti, prominouti. Každý soudí po svém způsobě, každý pojímá, kvalifikuje a nazývá různé pojmy a předměty po způsobu, jakému se byl přiučil, jakému byl uvykl, jaký si byl oblébil. Různým úsudkem a takovým též pojmenováním na věcech ničeho se nemění — zůstávajíť, jakými v pravdě jsou ...“

Sofistickým tímto obratem přítel patrně rozhořčenost větší části hostů poněkud utišil; ale nikoho nepřesvědčil. Nebylo tudíž divu, že ze středu shromáždění zaznělo volání:

„Důkaz — nezvratný důkaz chceme!“

„Důkazu nezvratného,“ počal opět přítel, „pro okamžik podati nemohu, právě tak jako nemůže nikdo z nás podati nezvratných důkazů o nejduchaplnější hypotese všech věků, o Newtonově všeobecné gravitaci ... Vmysliž se tudíž, ctěná společnosti, prozatím v pronešený můj náhled způsobem, jenž jest oblíben u všech, kdož nedbají důkazů opírají se vždy jen o tak zvané vlastní přesvědčení ... Račtež býti o pravdivosti mých slov aspoň tak přesvědčeni, jako byli staří Řekové přesvědčeni o božství svého Zeve a staří Římané svého Jupitera ... jako staří Židé o božství svého mračného Jehovy a jako jsou orthodoxní vyznavači víry té posud přesvědčeni o příchodu Mesiáše ...“

„Výborně!“ zaznělo od stolu theologů.

Ale přítel nedbaje vyrušení toho mluvil dále:

„... jako byli staří Indové přesvědčeni o všemohoucnosti svého původce světa.— Brahmy... jako byli přesvědčeni o nesmrtelnosti duše, kteráž putuje z těla do těla a takto očištěna vrací se pak nazpět k věčné prabytosti, z níž byla vznikla ... jako byli pozdější Indové přesvědčeni, že kromě Brahmy i Živa a Višnu jsou bohy věčnými, vševědoucími, všemohoucími ... jako byli přesvědčeni o pravdivosti důmyslné, povznášející a poetické základní myšlénce svého náboženství, že v tomto světě bojovati ude dobro se zlem tak dlouho, až bude zlo pokořeno a na věky vyhlazeno ...“

„Výborně! Výborně!“ zaznělo opět od stolu theologů.

„... a jako jsme přesvědčeni všickni — kdož jsme byli jako nemluvnata bez vlastní vůle vstoupili v svazek křesťanstva — že bez vůle všemohoucího, vševědoucího, nejvyššího moudrého, dobrotivého, spravedlivého, shovívavého a milosrdného boha našeho sice ani vlasek s hlavy nesejde, ale že přece každého z nás, kdož dopustí se hříchu smrtelného, očekává věčné zatracení...“

Po těchto slovech u stolu theologů nikdo ani nehlesnul, kdežto od stolu filosofů zaznělo přítlumené projevení pochvaly.

„Prozatím tedy dejme tomu, ctěná společnost,“ pokračoval přítel, „že mozek můj nahrazen jest skutečně mozkiem Newtonovým... Jak podivným, jak titěrným musí se mi jevití tak zvaný osvícený náš věk! Zkoumáme minulé věky a útrpně usmíváme, ba posmíváme se božské té naivnosti, nemotornosti a neurvalosti svých praotců, aniž by nám napadlo, že věkové pozdější budou se rovněž tak posmívati nám...“

Chlubně bijeme se v prsa, že věk náš jest věkem osvěty a pokroku — a miliony bližních žijí v tuposti zvířecí... Jásáme, že před věky úplně neznámá zásada lidskosti došla konečně aspoň uznání, a v nejsobečtější lhostejnosti díváme se na bídu a utrpení tisícův, kteří zrodí se živoří a hynou beze všeho účelu... Kde že by nás shledal na sklonku devatenáctého

věku, kdyby snahy a cíle naše analysoval — bystrý, neúprosný rozum? — V stadiu formulek, ve věku definic — v století frásí ...

Vymoženosti ducha lidského bývají mnohému z nás sice dosti běžny, ale z tisícerych příčin hnusného egoismu vyhýbáme se jim, abychom nezavadili o předsudky ... Či možno nazvati pokrokem, když vždy ještě jest třeba nejružnějších bludů, nikoli snad ku spáse — neboť blud nikdy nemůže spasiti — nýbrž k zotročování lidstva? ...“

„Ustaňte přec s mravokárným výkladem!“ zaznělo náhle od stolů theologů, filosofů a úředníků současně.

„Ne, ne! Pokračujte, pokračujte!“ voláno od stolů umělců, literátů, právníků a lékařů.

„Tolik, trvám, připustí každý z nás,“ pokračoval přítel ve své causerii, „že mozek lidský býval vždy z téže látky, že i před věky skládal se z těchže částí, že výkony jeho řídily se těmiže zákony, že povrch jeho složen byl z těchže závitků a že v závitkách těch po celém povrchu rozložena a uvnitř mozku ve dvou velkých gangliích uložena byla i před věky tatáž divuplná — bílou látkou obklopená a z buněk nervových se skládající — šedá látka, v kterouž moderní fyziologové kladou sídlo myšlének, rozumu, soudnosti a schopností ...

Nejhlavnější orgán myšlení a schopností je tudíž tentýž — ale jakými jsou jeho výkony?

Proč medle různí se tak podstatně od výkonů téhož orgánu z dob již minulých?

Jaká toho příčina, že nevznikají v mozcích našeho věku podobné myšlenky jako v mozku Homerovu, Sofoklovu, Aeschylovu, Euripidovu, Aristofanovu, Shakespearovu, Cervantesovu, Danteovu, Miltonovu, Petrarcovu, Tassonovu, Calderonovu, Molièrovu, Voltairovu, Rousseauovu a jiných?

Kdeže jsou nyní mozky, v nichž vznikly divuplné práce, jež zůstavili Michael Angelo, Rafael Sanzio, Rubens, Tician, Murillo, Van Dyk, Rembrandt, Quido Reni, Leonardo da Vinci, Hogarth, Salvator Rosa, Correggio, Anibale Carraccio, Ostade, Ruysdael, ba i náš Škreta a Brandl?

Kdeže možno nalézt za našich dob mozky, jakými se vyznačovala dlouhá řada genialních sochařů, od Phidiase, Skopase a Praxitela počínaje? Kde mozky, v nichž vznikly plány k velkolepým domům, palácům, pantheonům a jiným stavbám?

Kde mozky Mozarta, Beethovena, Haydna? Kde mozky Garrikův, Keanův, Talmův, Rachelek atd. . . . A přece žijeme ve věku — pokroku! V čem jeví se tento pokrok?

„V moderní pedagogii,“ ozval se náhle ironický hlas od stolu právníků.

„Pravda,“ dodal přítel; „moderní pedagogie může se skutečně vykáhati úspěchy neobyčejnými. Studie jsou naším heslem a nahromadění vědomostí cílem jejich. A od nejútlejšího mládí bý-

váme s bezpříkladnou horlivostí mravními i skutečnými metlami mrskání, abychom mozky své donutili k činnosti zvýšené, mimořádné, neobyčejné...

A přece ta divuplná šedá látka našeho mozku, která prý jest zřídlem našich schopností, nemůže býti v podstatě nikdy jinou, než jakou právě jest, a výsledek tajemného procesu jejího nikdy jiným, než jak jest podmíněn domnělým tímto orgánem myšlení, cítění a vzpomínání..."

"Za to právnictví..." zaznělo posměšně od stolu pedagogů.

"... může se opravdu pochlubit úspěchem nejskvělejším," vpadl přítel. "Neboť přes všechno úsilí nedovedlo ještě stanoviti ani — pojem práva... Za to oblažilo lidstvo miliardami zákonů a zákonečků — temných i jasných, ale vždy elastických... A každý ze zákonů těch možno tisícerým způsobem vykládat, každý možno obcházet a každému možno se vzpírat..."

A podivno! Bodáky a děla střeží i spravedlnost moderní... a v pozadí zívá doposud vězení a hrozí trest... A kdož medle může se pochlubit, že zná všechny ty nesčíslné zákony?... Miliardy ubožáků bloudí a tápají v temnu... Víme všichni, že můžeme po každém kroku klopýtnout a octnout se v léčce neznámého nám zákona... A nebýt pouhého instinktu..."

"Výborně!" zaznělo škodolibě od stolu lékařů.

"Konstatuju," pokračoval přítel, "že pání lékaři, jež přece vším právem možno pokládati

za největší dobrodince lidstva, uznávají zásluhy svých kolegů právníků. Ale kdož medle může z nich vystoupiti a říci: Já nejednám jako onen moudrý Erasistratus, o němž jest kdesi doslova psáno, že vysokým pánům sice hověl a sám sobě naléval pro ulehčení lahodné malinové šťávy, ale obyčejným sprostákům, když trochu žlutavěli, rozpáral břicho bez dlouhých okolků — podíval se na játra, podíval na slezinu, nasypal hojivého prachu, ránu zavřel a odevzdal svěřence — do vůle boží?“

Bouřlivý potlesk pochvaly byl odměnou za tento citát a se všech stran voláno: „Výborně!“

Po chvíli přítel pokračoval:

„A přece nutno uznati, že právě lékaři přičinili se ze všech sil, aby vědou svou přispěli k úlevě utrpení lidského. Chirurgie vykazuje pokrok neobyčejný... Ale konečný výsledek? Dejme tomu, že vědy lékařské skutečně dospějou k dokonalosti, že bude možno zhojiti každý úraz, každou chorobu vůbec. Jaký bude toho následek? Prostičký — prajednoduchý...“

Lidé nebudou pak umíratí různými zaviněnými i nezaviněnými chorobami předčasně jako posud, nýbrž po padesáti, sedmdesáti, ba snad i po stu letech — marasmem; ale umíratí budou přece... Veškeré, na nejvyšším stupni dokonalosti se nalézající umění lékařské nesvedlo by tudíž více, než že by úmrtnost o dvě nebo tři generace posunulo... Toť vše! Toť výsledek obrovského namáhání duševního!...

Ale což na tom, vracíme-li se o dvacet, třicet nebo padesáte roků dříve nebo později tam, odkud jsme byli přišli? Dokud jest tajuplná ona šedá látka našeho mozku v stavu normálním — arci se toho mnohý z nás leká, ba děsí... Ale miliardy tvorů, kteří nás byli už předešli, jsou zárukou, že zanikneme jako oni, že žádná lidská moc neodvrátí konečný náš osud...“

„Ale jak mnohé umělecké a vědecké dílo bylo by dokonáno, kdyby nebyl původce zemřel předčasně!“ zvolal kdosi od stolu literátů.

„Pravda,“ pokračoval přítel; „ale jen proto, aby vzniklo, bylo dokonáno a šlo cestou všeho pozemského — rozpadlo se posléze v niveč... Nejúčhatnější výkon herecký a řečnický zaniká v nejbližším okamžiku a prodlením jedné nebo dvou generací bývá zapomenut; nejpevnější, nejvelkolepější budovy a pomníky rozpadnou se po tisíciletích v prach... Nejkrasší malby a sochy stihne osud ten mnohdy již po staletích... Nechť podnikáme cokoli, vše stihne neodvratný osud úplného zničení...“

Po těchto slovech povstal arcibiskup a obrátiv se zpola k příteli, zpola k shromážděným, pravil přívětivým, zvuchným hlasem:

„Prosím za prominutí, že vyrušuji. Nevím, kam slova umělcova čelí, a nechci mu proto činití výtky; ale my duchovní musili jsme zde vyslechnouti slova, nejmírněji řečeno, nesnášenlivá. Byla sice pronesěna v rouše sarkasmu nebo

humoru, a podklad jejich jest, jak se zdá, vědecký; ale jádro nesrovnává se s našimi názory. Uznává-li tudíž ctěný pan umělec za dobré, pokračovati ve svém výkladu, jehož k pozdějším svým experimentům patrně nevyhnutelně potřebuje, prosím, aby se vyhnul otázkám, jichž rozřešení není v moci lidské.“

Arcibiskup usedl; ale slova jeho, jak se zdálo, neměla na shromáždění onoho účinku, jakého chtěl řečnick dosáti. Zraky všech přítomných upřeny byly na přítele, jenž klidně stojí za svým stolkem vyslechl slova arcibiskupova se stoickou resignací a odpověděl pak rovněž tak přívětivě a zdvořile, jako byl osloven.

„I já prosím za prominutí, že odpovídaje odbočuji od svého výkladu. Dovoluji si Jeho Eminenci ujistiti, že neměl jsem a nemám v úmyslu dotýkati se nebo se pokoušeti o rozřešení záhad náboženských, a nestalo se zajisté bez úmyslu, že nedotknul jsem se posud filosofie — vědecké antagonistiky náboženství. Účel výkladu mého bude zcela zřejmým teprve po provedení závěrečného experimentu. Z té příčiny prosím tedy za shovívání...“

„Výborně!“ zaznělo s několika stran.

„Pokračujte!“ voláno od stolů umělců i učenců současně, a přítel jal se mluvíti dále:

„Chlubíme se pokroky vědeckými a zapomínáme, že všechny vymoženosti věd slouží rovněž tak k účelům dobrým jako zlým. Tisku — největšího prý dobrodiní lidstva — používá rovněž

tak tyran jako lidumil, chytrák i hlupák, náboženský fanatik jako nejstřízlivější myslitel, poctivý, svědomitý učenec jako nestoudný dryáčník — tisk sloužil a sloužiti bude rovněž účelům nejvznešenějším jako nejhanebnějším... V čem jeví se tedy vyhlašované dobrodiní lidstva? Kdeže jest záruka, že podivuhodný tento vynález k rozšiřování myšlének octne se posléze výhradně v rukou poctivých a sloužiti bude dobru?“

„K tak planému výroku zajisté není třeba mozku Newtonova!“ dodal kdosi zvučným hlasem od stolu literátů.

„Výborně!“ zaznělo současně od stolu důstojníků. „Perojezdci byli od pravěku nejzbytečnějšími kreaturami na světě!“

„Pravda,“ pokračoval přítel po malé přestávce, „mozek Newtonův existoval jen jednou, a vykonav svůj úkol nikdy více se v témže způsobě neobjeví. Ale tajuplná šedá látka mozku lidského, kterouž naši fyziologové pokládají za zřídlo myšlének a za sídlo schopností duševních, zůstává přec v podstatě tatáž... Myšlenky v ní vznikají a schopnosti lidské jsou v ní skryty... A proto přes všechnu různost myšlének a schopností zůstávají neznámé zákony, kterýmiž se tajuplný tento proces řídí, věčně tytéž, slovem, logika jest jen jediná a věčná... Kdož ví, zdali by mozek některého rolníka, řemeslníka, sluhy nebo otroka — kteří jsou už dávno zapomenuti — kdyby byl vznikl za těchže okolností a pracoval

v témže směru a za těcnže nebo třeba jen podobných poměrů jako mozek Newtonův, kdož ví, zdali by nebyl mozek ten dospěl daleko dříve než mozek Newtonův k témže vědeckým resultátům, kdož ví, zdali by nebyl dospěl k resultátům důmyslnějším?“

„Proti větě takto podmíněné nelze ničeho namítati,“ ozval se opět neznámý hlas od stolu literátů.

„K čemu tedy nesmyslný kultus tak zvaných vynikajících duchů,“ mluvil přítel dále, „když víme, že tytéž podmínky, za kterých ten neb onen oslavovaný skutek nebo výkon vznikl, existovaly nebo existují u tisíců jiných, kteří se o provedení ani nepokusili...“

„Bravo! bravo!“ zaznělo od stolu šlechticů.

„Ale k čemu také ještě nesmyslnější kultus duchů — abych tak řekl bezduchých, kteří vynikli jen duchem cizím, najatým a placeným...“

Od stolu šlechticů a úředníků bylo slyšet přitlumené zamumlání nevrlosti; ale přítel pokračoval:

„K čemu modloslužby vlastního ducha, vlastních skutků, vlastního věku? K čemu ty věčné chvalozpěvy o věku osvěty a pokroku, když máme k pravé všeobecné osvětě ještě tak daleko?... když víme, že takměř všech vymožeností ducha lidského všech věků možno doposud zneužívat?... Či není moderní dělník, obsluhující nějaký stroj, doposud tímže otrokem, jako

býval dříve? Je život jeho příjemnější, bezpečnější, radostnější, než býval dříve?

Což neví každý z nás, že všechny vědy od královny věd matematiky až po nejposlednější, mnohdy i šarlatanskou pseudovědu, slouží staršími i nejnovějšími vymoženostmi svými také k vzájemnému hubení lidstva?

Pokrok v moderní strategii a taktice jest důkazem, že všech nových komunikačních prostředků používá se k tomu, aby co možná nejrychleji dostavily se ohromné armády na místo, kde by se mohly nejsnáze vzájemně potírat.

Mathematika, lučba, optika, mechanika a celá ta řada ostatních věd poskytuje k účelu tomu nejnovějších a nejlepších svých vymožeností.

Ba i ctihodná historie, líčící jen fakta, a osvědčená pedagogie, poukazující k vzorům, mívají začasť jen též účel.

Čímž medle jsou vzorní hrdinové a rekové, o nichž nám zachovali dějepisci zprávy, čímž konečně ty moderní manifesty, armádní rozkazy a všechny ty hlavní i vedlejší, mnohdy s největší rafinovaností ducha stylisované prostředky, kterýmiž se duše lidská rozplameňuje k vášnivému, zuřivému a mnohdy bezúčelnému boji?"

"Neurážejte vlastního svého stavu!" zaznělo od stolu důstojníkův, a odkudsi z pozadí ozval se temný, ale zvukný hlas:

"Jak vše to souvisí s experimentem eskamotérským?"

„Zcela prostě,“ zněla přítelova odpověď. „Experiment můj zakládá se na vědecké hypotese...“

„Přikročte tedy k provedení experimentu!“ zvolal týž neznámý hlas.

„Pokračujte ve výkladu!“ zaznělo od stolů po pravici.

„Ne, ne! Experiment! Experiment!“ křičeno na levici.

„Mluvte! mluvte!“ voláno ze středu.

V sále nastal hluk a lomoz, a po chvíli nebylo slyšeti srozumitelného slova.

Hluk a lomoz trval několik minut, a co zvláštnost uvádím, že právě u stolů, za nimiž seděli hosté, kteří z povolání často veřejně mluvívali, jako duchovní, poslanci, profesori, jevila se největší netrpělivost a voláno po provedení experimentu, kdežto u stolů, za nimiž seděli hosté, kteří v životě zřídka se odvažují k nějakému výkladu, jako umělci, inženýři, architekti, vojáci atd., jevila se neobyčejná náklonnost k naslouchání přítelova rhapsodického výkladu.

Nezbylo mu tedy, než vyhověti prozatím oběma stranám.

„Ctění shromáždění rozdělilo se ve dva hlavní tábory,“ počal, když byl hluk poněkud utichl. „Jakožto ubohý umělec, bažící po uznání všech, kdož mají smysl pro moje umění, nemohu prozatím vyhověti ani té, ani oné straně, poněvadž nevím, na které jest více vnímavosti pro můj výkon.“

Nezbývá mi tudíž, než vyhověti oběma stranám — prosím tedy za svolení, bych mohl výklad svůj dokončit, načež bude experiment následovat bez odkladu.“

„Souhlasíme!“ voláno z pravice, levice i ze středu současně, načež přítel pokračoval:

„Pyšná vychloubavost moderního člověka pokrokem nynější doby jest vskutku politování hodna. Zdát se, že okamžitý, mnohdy problematický úspěch bystré některé hlavy zaslepuje zároveň tisíce jiných lichou domněnkou — bůh ví jak úžasného pokroku... A přece jeví se malomocnost lidská ve světle vždy intensivnějším.

„Pán a král přírody,“ jehož duch prý donutí i přírodu, aby před ním skláněla svou šíjí... hrdý, pyšný, nadutý tento velikán tvorstva jeví se býti ve světle přísné vědy a logiky trpasličkem opravdu politování hodným... Již za nejútlejšího mládí našeho dokazovali nám učitelové naši, že zrak lidský jest slabší zraku orlího neb sokolího; sluch, čich a ostatní smyslové tupější smyslů mnohých jiných tvorů...

Člověk už to ví od pradávna a proto ta děsná honba po prostředcích k zbystření smyslů... Zbystřil tedy smysly své uměle; ale právě tím nabývá vždy většího přesvědčení, jak malomocným, bídným, ubohým stvořeníčkem jest... Vzal nožík pytevní a pytlal své tělo... Nalezl a roztřídil orgány, snažil se vypátrat jejich účinky a úkoly, stanovil jejich důležitost a nutnost, a

nabyl přesvědčení, že život „podle obrazu božského stvořeného pána tvorstva“ v podstatě ničím se neliší od života tvorů sebe podřízenějších...

Stopoval činnost duševní... Dospěl daleko; ale hranici dobra a zla doposud přesně nestanovil... Vnikl hluboko v nitro země a ještě hlouběji do všehomíra zrakem fysickým i duševním...

Snažil se stanovit zákony všehomíra, ale vším tím nedovedl zažehnati děsnou myšlenku, že jej očekává neúprosná smrt a zapomenutí... Vzniknout, žít, trpět — pak zahynout, rozpadnout se v prvky a zmizet na věky... Toť děsná perspektiva, kterouž otvírá před člověkem pokrok vědy... Tvářit se nevědomým, konejšit se ilussemi a utopiemi, pranic nepomáhá a bylo by zbabělostí... Buďmež si vědomi, jak daleko jsme dospěli...

Avšak jak soudíme o životě lidském vzhledem k této nejhlavnější vymoženosti ducha? Ceníme si života lidského po jeho zásluze?... Kdož z nás může vystoupiti a dokázati, že zničil jen jediný život a že život ten později znovu vznikl?... A přece doposud to děsné vzájemné vraždění — ať rychlé násilím nebo povlnné úmorným namáháním a utrpením!...“

Přítel umkl, jako by si chtěl oddechnouti. V sále panující hrobové ticho nepřerušeno ani nejnepatrnějším šelestem. Byloť zřejmo, že mluvící myšlenky své spíše dusil, než by jim popouštěl uzdu úplně, a právě proto učinila rha-

psodická tato causerie na shromážděné dojem příznivý.

Po malé chvilí přítel pokračoval:

„A právě tak nemohl jsem ani já, aniž kdykoli jiný vrátiti život tělu mrtvému... Veškeré umění mé zakládá se na rychlosti a ve všem spoléhám na poměrnou lenivost myšlének. Všeobecně má se za to, že není nad rychlost myšlének. Náhled ten jest mylný.

Chladné, neúprosné, ale zároveň neupřímnější přítelky soudnosti — číslice — dokázaly v novější době opak toho. Byloť zjištěno a vypočteno, že u porovnání s rychlostí světla a elektřiny jest rychlost myšlének úžasně nepatrná...

Dotknu-li se kůže nohy dorostlého člověka, uplyne. — než dojem ten projde míchou k mozku, jakožto ústřednímu orgánu vědomí — neméně než asi třetina vteřiny, kdežto světlo za tutéž dobu urazí přes čtrnáct tisíc mil, elektřina, vedená měděným drátem skoro jedenatřicet tisíc mil... Rovněž takovou váhavostí — jako míchou dojem dotknutí — probíhá patrně i mozkiem každý dojem vůbec...“

Přítel opět na chvíli umlkl.

Musím se přiznati, že jsem po tu chvíli neměl ani tusení, jaký experiment zamýšlím provést. Úryvkovitý výklad jeho dráždil mou zvědavost a v duchu přidal jsem se již k oněm, kdož byli žádali za bezodkladné provedení experimentu; avšak navzdor tomu, nechtě býti příteli ani v nejnepatrnějším na překážku, setrval jsem

jako až posud v mlčení, i když přítel ujal se slova poznovu.

„Jako o rychlosti myšlének, o pokroku a podobném umí moderní člověk překrásně deklamovati i o nesmrtelnosti, ačkoli předobře ví, že konečný, neodvratný cíl jest — zapomenutí...“

Namáhal se a namáhá se sice ze všech sil, aby zachoval obraz člověka nebo nějakého výjevu i potomstvu; ale veškeré umění, ať druhu jakéhokoli, nedovedlo více než zachovati pouhý stín obrazu toho — stín to, jenž prodlením času bledne a mizí a rozpadá se v prvky, až posléze vymizí úplně a na vždy jako originál...“

Přemýšlel jsem o tom po několik roků, a umění mé, opírajíc se o všechny vymoženosti věd, jež mi byly přístupny, dovede nyní jakýkoliv již dávno zaniklý obraz nebo výjev i po stu-, ba po tisíciletích přikouzliti před zrak lidský...“

„Jak to? Jak to?“ přerušilo přítele náhle volání s několika stran.

Zvědavost, kterou chtěl přítel řečí svou patrně vzbuditi, byla všeobecná. On však, jako by byl neslyšel, pokračoval:

„Kdyby byl někdo před vynalezením skla, dalekohledů a teleskopů před tak vybranou společností svých současníků, jako jest společnost, před kterouž se nyní nalézám já, tvrdil, že bude někdy možno viděti pomocí jistých nástrojů na mnoho mil, ba že bude možno zkoumati i tě-

lesa nebeská. byl by zajisté i nejbystřejší myslitel tehdejší doby tvrzení to vyslechl nedůvěřivě.

Rovněž tak by se bylo stalo, kdyby byl někdo před vynalezením parostrojů, telegrafů a podobných tvrdil, že jest možno v několika hodinách vykonati cestu, ku kteréž bylo tehda potřebí několik měsíců, že jest možno dohodnouti se s člověkem na sta mil vzdáleným takměř v mžiknutí oka.

Nyní bychom se ovšem nedůvěře o takovéto možné nemožnosti útrpně pouсмáli; ale navzdor tomu jsem jist, že před provedením mého experimentu nebude dána víra ani mně, když odváším se k tvrzení analogickému.

Podářilo se mi totiž vynalézti látku, z kteréž jest možno sestrojiti přístroj v podobě zdánlivě zcela obyčejných brejlí, před kterýmiž i nejdokonalejší dosavadní mikro- a teleskopy musí ustoupiti. do pozadí. Možnoť brejlemi těmi zcela jasně a určitě rozeznati obraz ze vzdálenosti největší, s jakovouž na příklad miliardy mil...

„Toť nemožné! — Báchorka!“ zaznělo s různých stran.

„Vzhledem k tomu, co jsem byl předeslal,“ pokračoval přítel, „musil jsem se také nadíti, že nebude mi dána víra, jako by se mi nebylo před půl tisíciletím věřilo. kdybych byl tvrdil, co jest nyní nezvratně dokázáno, že se totiž země točí kolem slunce a nikoli naopak.

Z té příčiny mne také nikterak nepřekvapuje, že ráčí ctěná společnost pokládati za nemožné a báchorku, co jsem byl připomenul o vynalezení látky a přístroje nad všechny dosavadní teleskopy dokonalejšího a k tomu nad pomyšlení lidské jednoduchého.

Avšak na tom není dosti. Podařilo se mi vynález zdánlivě pravdě nepodobnější vynálezu právě uvedeného. Není to vlastně vynález v pravém slova smyslu, poněvadž jest znám už od pravěku; ale upotřebení jeho jest zcela moderní...

Překvapí každého svou jednoduchostí; ale kdo uváží, že výsledky veškerého lidského myšlení možno vyznačiti několika slovy, kdo ví, že zdánlivé chaos všehomíra, všechny ty miliardy nejrozličnějších sil přírodních řídí se zákonem jediným — aspoň připustí, že možno k jistému účelu použití výslednice sil pouze několika...

Podařilo se mi vynalézt, vlastně použití od pravěku známého motoru převrácného druhu, motoru, jenž předčí rychlost světla, ba i rychlost posud za nejrychlejší pokládané síly přírodní — elektřiny..."

„Toť utopie!“ zaznělo opět s různých stran.

„A přece později dokážu opak toho,“ pokračoval přítel; „neboť nejen sílu samu, i přístroj, kterýmž možno účinek podivuhodné síly té zkoumati a jehož možno k nejsmělejšímu experimentu a důkazům použití, byl mnou sestrojen

a nalézá se zde k volnému použití každému, komu bude libo přesvědčiti se o pravdivosti mých slov.“

Po té přítel zvedl hlavu a pohlédl do výše. Teprv nyní jsem upozoroval, že na místě, kde se dříve mezi podlahou a stropem vznášelo kovové víko rakve, visí nepohnutě velký pravidelný trojúhelník. Jedna špička obrácena byla přímo ke stropu, protější strana pak měla směr vodorovný. Triangl ten byl celkem tak velký, že mohly v něm dvě osoby pohodlně státi. Z jaké látky byl, nemohl jsem rozeznati. Zdálo se mi, že jest z lesklého, silného drátu; všechny tři strany aspoň zářily, jako by se paprsky světla odrážely od hladkého drátu.

Dříve však, nežli mi zbylo času zvláštní přístroj ten z dálky prohlédnouti, pokynul přítel prostě rukou, a v mžiknutí oka sletěl triangl s výše a zůstal před přítelem na stole státi. A podivno! Teprve nyní jsem upozoroval, že na obou dolejších špičkách visí nějaké dva lesklé předměty, jichž jsem byl před chvílí, když se triangl v povětří vznášel, vůbec ani neviděl.

Přítel sáhnuv současně oběma rukama po těchto předmětech, položil je na stůl a děl:

„Kdožkoli si přeje přesvědčiti se, aechť přistoupí blíže a přístroje mé prozkoumá!“

Se všech stran hrnuli se hosté k přítelovu stolku. I já, tentokráte neobyčejně zvědav, pospíšil jsem k příteli a s velkým namáháním

prodral jsem se tak těsně ke stolku přítelovu, že mohl jsem přístroje jeho zcela pohodlně prozkoumati.

Spatřil jsem na stole dvoje zdánlivě zcela obyčejné brejle. Vzal jsem jedny z nich do ruky, abych se podíval skrze skla, zdali a pokud se liší od skel obyčejných; ale musím se přiznati, že nepozoroval jsem žádný odchylky nebo zvláštnosti. Zdáloť se mi, že jest to sklo zcela obyčejné, nebroušené.

Podivnější byl přístroj druhý. Co se mi zdálo býti zdaleka silným, lesklým drátem, byla tenoučká, pavučině podobná, ale jako drát tuhá a pevná, neznámá lesknoucí se látka. Podobnost její s drátem silným, když jsem se díval z dálky, byla tudíž jen optickým klamem. Přesvědčili jsme se o tom vlastním zrakem a vlastním hmatem nejen já, nýbrž i jiní z hostů.

Po několika minutách vyzval přítel způsobem co možná nejzdvořilejším zvědavé hosty, aby zaujali opět svá místa, a když se tak stalo, ujal se poznovu slova.

„Především,“ pravil, „musím předeslati některá známá data o rychlosti světla, čehož jest k snadnějšímu porovnání rychlosti mého přístroje nevyhnutelně třeba. Známoť, že páčí se rychlost světla na více než dva a čtyřicet tisíc mil za jedinou vteřinu. S měsíce dolétne k nám tedy paprsek světla asi za půldruhé vteřiny, se slunce pak asi za osm minut. Světlo Kralomoce potřebuje k cestě k zeměkouli asi půl hodiny,

světlo Hladoletu asi hodinu, světlo Nebeštanky dvě a světlo Vodana, nejvzdálenější známé oběžnice, asi tři hodiny...

Zeměkouli naší nejbližší stálice tudíž ze stálic první jasnosti stálice nejjasnější, jest však od nás asi čtyři biliony zeměpisných mil vzdálena; světlo její potřebuje tudíž neméně než asi tři tisíce a dvě stě let, než k nám doletí.

Stálice jasnosti dvanácté jsou pak od nás, jak Struve vypočítal, vzdáleny asi pět bilionů mil a světlo jejich potřebuje asi čtyři tisíce let, než k nám doletí. Vzdálenost mlžin od naší zeměkoule páčí Herschel na dvaatřicet tisíc bilionů mil; světlo potřebuje tudíž, než k nám doletí, asi čtyřiaadvacet tisíc let.

Avšak Herschel a Maedler soudí z mnohých mdlých mlh světelných, že hvězdy, jež je tvoří, jsou od nás třistatisíckrát vzdálenější stálic první jasnosti; ba Rosseův obrovský teleskop odhalil hvězdy tak vzdálené, že světlo jejich potřebuje asi třicet milionů let, než k nám doletí...

Dle toho musí býti tak zvaný vesmír nejméně třicet milionů roků stár, to jest nejméně tak stár, než k nám světlo z těchto hvězd doletělo...

Avšak vše to jsou věci každému vzdělanci známé a uvádím je jen proto, bych provedl důkaz svého tvrzení. Možno-li do tak ohromných dálek dohlédnouti pomocí broušených skel, proč medle nebylo by možno viděti pomocí

prostředku nepoměrně dokonalejšího — jakým jest můj vynález — na příklad se stálíce dvanácté velikosti na naši zeměkouli rovněž tak zřetelně a jasně, jako vidí neozbrojené zdravé oko lidské i drobné předměty ze vzdálenosti desíti, dvanácti palců?“

„Tot' humbug!“ ozval se nevrlý hlas z pozadí společnosti.

Tvář přítelovu přelétl lehynký úsměv, jako se usmívá člověk, jenž jest jist svým vítězstvím.

„Dokavad nepodám důkazu o pravdivosti svých slov“ pokračoval, „možno o všem, co jsem byl uvedl, pochybovati. Tolik však připustí prozatím zajisté každý, že v případě, kdyby mohl někdo z nás vykonati cestu asi pěti bilionů mil s některé stálíce dvanácté jasnosti až k naší zemi v jediné hodině a měl oči své uměle tak zbystřeny, jak jsem byl podotknul, mohl by v krátké době té shlédnouti výjevy z celé známé historie lidstva, prvním člověkem počínaje až po tento okamžik... Ba i tolik každý připustí, že kdyby chtěl cestovatel ten některý z výjevů těch delší čas pozorovati, musil by s touže rychlostí a tímže směrem letět jako světlo...“

Kdybychom tudíž z tohoto sálu vylétli a rychlostí světla dále letěli, musili bychom vidět neustále týž obraz, jenž se nám jeví před očima. Kdybychom však se náhle octli něco přes tři tisíce dvě stě dvacet pět milionů mil od země

a letěli pak dále rychlostí světla, jevila by se nám země tak, jakou byla před čtyřiaadvaceti hodinami. . .

Kdybychom se náhle octli třístapětašedesátkrát tak daleko, než jak jsem byl právě uvedl, a letěli s touže rychlostí dále, spatřili bychom výjevy, jež se udály na naší zeměkouli před rokem . . .

Kdybychom pak se octli ještě pětkrát, desetkrát, sto- nebo tisíckrát tak daleko, než jsem byl posledně udal, a letěli dále rychlostí světla, musili bychom viděti, co se na naší zeměkouli událo před pěti, desíti, stem nebo tisícem roků... Let náš ovšem by nesměl býti kolmý nebo libovolný, nýbrž v podobě ohromné cykloidy, tak abychom v letu do výše sledovali zároveň také nejen rotaci zeměkoule kolem její osy, nýbrž i dráhu její, kterouž každoročně opisuje kolem slunce.

Z výjevů, jež se udály na naší zeměkouli, tedy ani jediný nezanikl a každý zrcadlí se v nekonečném vesmíru. Neobyčejnou rychlostí tudíž možno každý z obrazů těch dostihnouti a pozorovati a zkoumati dle libosti.

Prostředky k dobrodružné této cestě jsem vynalezl, a ačkoli každého překvapují svou bezpříkladnou jednoduchostí, osvědčily se již častokráte v takové míře, že mohu dnes kohokoliv z ctěné společnosti vyzvati, aby podnikl se mnou dobrodružnou exkursi do universa. . .“

Prostranným sálem rozlehl se hlasitý, z části nedůvěřivý, z části posměšný smích.

„Utopie! Hypothesa! Nesmysl!“ voláno z různých stran.

Když pak byl smích poněkud utichl, zazněl z pozadí opětne nevrlý hlas, jenž byl přítele před chvílí vyrušil:

„Jules Verne vás předešel, podniklť podobnou cestu do měsíce!“

Přítelovu tvář přelétl opět lehynký úsměv.

„Částečně ráčíte mít pravdu,“ podotknul, „ale jen částečně; neboť ani Jules Verne nebyl prvním, jenž se byl vydal na cestu tak dobrodružnou. Asi před čtvrt stoletím před ním podnikl podobným způsobem cestu tu Edgar Allan Poe a v sedmnáctém věku jakýsi Cyrano de Bergerac. Směr cesty jest sice tentýž, ale prostředky a účel cesty se různí... Všichni, kdož byli cestu tu podnikli dříve, použili prostředků složitých a účel cesty byl poučně zábavný — já však používám prostředku nejjednoduššího a účel mé cesty jest...“

„Co nám po účelu!“ ozval se po třetí nevrlý hlas ze středu. „Chceme důkaz, že možno exkursi skutečně podniknouti!“

„Důkaz ten podám bez odkladu,“ odpověděl přítel. „Nechť každý, komu libo, napíše na malý lístek výjev, o němž si přeje, aby byl znovu viděn... pak račtež ze svého středu zvoliti delegáta, jenž by se mnou jako řidičem přístroje cestu podnikl.“

Po těchto slovech přítel pokynul několikráte rukou, a přístroj jeho vyletěl několikráte po sobě do výše a zase sletěl beze všeho hluku na stůl. Pohyby ty staly se tak rychle, že nebylo možno ani spočítati, kolikráte se to stalo. Byltě to důkaz, že přístroj přítelův jest skutečně něčím neobyčejným.

Po předběžném tomto experimentu nastal v sále mírný ruch. Někteří hosté psali na papírky, jež sloužící rozdávali, výjevy, jež měly býti znovu viděny; jiní utvořili různá skupení a rozmlouvali, kdežto přítel zcela klidně stál za svým stolem, čekaje, až bude vše připraveno.

Byltě jsem sice jako každý z přítomných úplně přesvědčen, že na skutečné provedení fantastického výletu do všehomíra nelze ani pomyslit; ale přes to byl jsem dychtiv, jakým způsobem asi přítel experiment svůj provede.

Tušil jsem, ba byl jsem jist, že nelze experiment ten provéstí než na základě optického nějakého klamu, a proto jsem byl neobyčejně zvědav, jakým způsobem pokusí se přítel o oklamání smyslů tak četné a vybrané společnosti. Zručnost jeho eskamotérská byla dle dosavadních experimentů vskutku překvapující; z té příčiny byl jsem tím více dychtiv, jak provede experiment závěrečný a podaří-li se mu oklamati i mne.

Po několika minutách, když byly lístky napsány a přáteli na stůl položeny, ujal se přítel opět slova.

„Račtež nyní zvoliti svého delegáta,“ pravil. „Cesta jest odvážná — delegát váš postaví se se mnou do trianglu a takto vzletíme . . .“

„K čemu volby? Dejme přednost dobrovolníkům!“ připomenul arcibiskup.

„Kdo přihlašuje se tedy dobrovolně!“ optal se přítel.

V sále nastalo hrobové ticho — nepřihlásil se nikdo . . .

„Tím naskytá se ti nejvhodnější příležitost, přesvědčiti se vlastními zdravými smysly o všem, co se bude dít,“ pomyslíl jsem si, a když pak přítel otázku svou opakoval, povstal jsem a volným krokem ubíral jsem se ke stolu přítelově.

Musím se přiznati, že mi nebylo právě volno. Četná společnost, před kterou jsem chtěl společně s přítelem provést eskamotérský experiment, o němž jsem neměl posud ani tušení, budila v mé duši ono tajuplné, bázlivě nadějně rozechvění, jež pociťují obyčejně takměř všickni, kdož poprvé vystupují u veřejnost.

Přítel spatřiv, že přihlasuju se k dobrodružné exkursi já, s uspokojením se pousmál, a když jsem se u jeho stolku zastavil, pravil:

„Ctěná společnosti! K podniknutí výletu se přihlásivší jest mým přítelem. Nechci-li býti pokládán za dřeváčníka, jenž provádí experimenty

sve za spolupůsobení svých důvěrníků, nemohu nabídnutí jeho přijmouti dříve, dokud výslovně a zřejmě se neprohlásíte, že jej přijímáte za svého delegáta.“

Zraky všech přítomných byly na mne zkoumavě upřeny. Zdáloť se mi, že každý z hostů snaží se z mé tváře vyčísti, zasluhují-li důvěry.

Po chvíli ozval se hlas ze středu společnosti:

„Vždyť pak nám, když se nikdo jiný nepřihlásil, jiného nezbyvá. Ostatně jde tu o důkaz, a delegát náš musí hodnověrnost svého raportu dokázat . . .“

„Pravda! Pravda!“ zaznělo od několika stolů po pravici.

„Souhlasíme!“ ozvali se někteří po levici.

„Jsem ochoten,“ pravil jsem poněkud nesmělým hlasem, „o všem, co spatřím, podati nejen věrnou zprávu, nýbrž — bude-li možno — i důkaz pravdivosti.“

„Především budiž mi tedy dovoleno,“ ujal se opět slova přítel, „bych odevzdané mi lístky uspořádal chronologicky.“

Po té počal lístky s neobyčejnou rychlostí pořádati. Stojе těsně u přítelova stolku mohl jsem mnohdy zcela dobře čísti, co bylo na tom neb onom lístku napsáno. Celkem bylo lístků těch přes čtyři sta; bylo tudíž zřejmo, že byl mnohý z hostů napsal lístků několik.

Přítel počínal si při pořádání lístků tak zručně, že byl asi v pěti minutách úplně hotov.

„První výjev,“ promluvil pak k hostům, jenž má býti dle napsaných lístků znovu viděn, udál se před sto devatenácti dny. Chceme-li tudíž obraz ten ještě jednou spatřiti, jak se ob-
ráží v nekonečnu universa, musíme především vykonati cestu, kterouž bylo světlo ve sto de-
vatenácti dnech urazilo, a teprv po té budeme se nalézati na stanovisku, s kteréhož možno obraz ten zahlédnouti — na okamžik . . .

Chceme-li výjev pozorovati déle, musíme rychlostí světla letět dále. V tomto případě tedy jest především třeba, abychom světlo předstihli. Jelikož světlo, jak známo, za jedinou vteřinu urazí přes 42 tisíc mil, urazí za minutu 2520 tisíc mil, za hodinu 151'200 tisíc mil, za jediný den asi 3.629 milionů mil, a za 119 dní více, než 431.851 milionů mil. Pomocí přístroje mého octneme se skutečně v ohromné té vzdálenosti od zeměkoule v mžiknutí oka a poletíme pak buď rychlostí světla nebo i o něco rychleji dále v ohromné spirálce, opovírající nejen rotaci zeměkoule kolem osy, nýbrž i kolem slunce.“

Po tomto posledním výkladu odšoupl přítel stolek trochu ku předu a triangel jeho sklesl beze hluku na zem. Nato si nasadil jedny z podivuhodných brejlí a vstoupil do tříhranu. Učinil jsem po jeho příkladu. Nasadiv si druhé brejle vstoupil jsem do tříhranu těsně podle přítele.

V sále panovalo ticho. Nikdo sebou ani nepohnul; byltě patrně každý dychtiv, co se bude dále dítí.

Mimoděk mi napadlo, že není přec možno proraziti přístrojem strop sálu. Pohledl jsem vzhůru ke stropu a spatřil velký okrouhlý otvor, kterýmž bylo viděti oblohu a některá skupení hvězd.

Nežli však jsem se přítele otázal na podivnou tuto změnu, kterou jsem byl dříve nepozoroval, zaslechl jsem jasné zacinknutí, jako by někdo klepnul kamínkem do stříbrného zvonku, a hned na to se mi zdálo, že letíme vzhůru...

Pravím výslovně, že se mi tak zdálo; neboť obraz, jež jsem byl před chvílí viděl, stál ustávičně a nepohnutě před mým zrakem...

„Letíme nebo neletíme?“ otázal jsem se po chvíli přítele, jenž drže v jedné ruce lístky, jež mu byli hosté napsali, řídil, jak se zdálo, druhou rukou přístroj.

„Letíme,“ zněla přítelova odpověď. „Zatím však pouze rychlostí světla, a následkem toho vidíš neustále obraz, jež jsi viděl, než jsme vyletli. Za několik vteřin zřídím stroj tak, abychom se octli náhle 431.851 milionů mil od zeměkoule, načež poletíme nějaký čas dále pouze rychlostí světla.“

„Dobře,“ pravil jsem.

Po chvíli se mi zdálo, jako by obraz, přede mnou se vznášející, halil se v mlhu. Za nedlouho neviděl jsem než šero, přecházející víc

a více v temno, až se mi zdálo, že jest přede mnou tma takměř neproniknutelná.

„Čím to, že nic více nevidím?“ tážu se přítele.

„Octli jsme se od zeměkoule tak daleko,“ dí přítel, „kam doletlo světlo v 119 dnech. Ze vzdálenosti více než 431.851 milionů mil vidíš nyní krajinu, v kteréž se byl výjev před 119 dny udál za doby noční. Letíme dále s rychlostí světla. Nepatrné stisknutí hlavního péra mého přístroje stačí, abychom letěli trochu rychleji, a tak rozvine se před tebou postupně obraz celý.“

Neodpověděl jsem; neboť v tu chvíli se mi zdálo, že temno mění se v šero, ale tentokráte poněkud zarudlé, jako by šerem na různých místech prorážely plameny.

Znenáhla stává se šero vždy jasnějším, a jako z mlhy vystupuje přede mnou obraz krajiny.

Nevidím z počátku než neurčité obrysy hor, lesů, řek, měst a vísek. Místy šlehaají rudé plameny... Však za nedlouho jeví se vše ve světle jasnějším. Již rozeznávám i jednotlivá pole, silnice, dvorce a domky; vidím též, že tu a tam jsou celé osady v plamenu, a že po celé krajině planou nescíslné menší ohně jako světlušky...

Obraz pomalu se jasní.

Pozoruju, kterak nejen po silnicích, nýbrž i po polích a lukách valí se v divokém nepořádku tmné jakés stíny... Za nedlouho

rozeznávám, že jsou stíny ty živý a že se skládají v bezpočetných atomů ... rozeznávámť koňstvo a vozy a pěší lid ... Vidím, kterak na některých místech větší menší tyto hloučky nebo proudy v zmatku prchají, na jiných místech zas, jak jsou sraženy v davy zdánlivě nehybné ...

Vše to vidím doposud v šeru letní noci ...

Obraz povlovně vždy více se jasní ... Pozoruju na blízkou osadu, jež jsou v plamenech, divoké hemžení ... Tu a tam jako by buď davy lidu postupovaly a jiné zas couvaly ... Za nedlouho rozeznávám i různá skupení ... Vidím v záři menších ohňů hloučky lidu v chvatné jakés práci. Se všech stran hrnou se k různým a četným těmto střediskům vozy a lidé ...

Podivný obraz nabývá plastičnosti ... Rozeznávám ležení větších a menších oddělení vojska ... různé proudy prchajících i jich pronásledovníků ... různá skupení, kde poskytují, jak se zdá, úlevy raněným ..

Za nedlouho rozeznávám místa, padlými koni, zpřevrhanými vozy a děly a lidmi v pravém slova smyslu posetá ... V místech těch panuje zvláštní hemžení ... Rozeznávám již i jednotlivé lidi a vidím, kterak jedni kopají jámy, jiní slídí sem a tam přecházejí a ještě jiní padlé sbírají a odnášejí buď k ohňům nebo k jamám ...

Za několik vteřin rozeznávám obraz, jako bych se z ptačí perspektivy díval na večerní krajinu — vidím hojiště po bitvě ...

Přede mnou rozkládá se obraz z déli a šíři několik mil. Vidím takměř sto osad a měst a mnohé z měst domnívám se poznávati ...

Podivný obraz ten však nezůstává beze změny. Čím déle se naň dívám, tím jasnějším se stává, ale zároveň se mění ... Vidím zcela jasně, jako bych se díval na bojiště za dne s vysoké nějaké věže ... Vše má živost, plastičnost a barvitost, tak že bych každou podrobnost rozeznal, kdybych jí mohl věnovati pozornosti ...

Obraz však se mění — poutá mne celek a nezbývá mi času k pozorování a zkoumání podrobností ... Z téže příčiny nemožno také měnit se obraz popisovati ... Táhl před zrakem mým, jako bych se byl díval na panorama bitevní; ale nikoli od počátku, kdy bitva začíná, nýbrž naopak od ukončení boje postupně až po jeho zahájení ...

Tak spatřil jsem, kterak obraz prchajících a pronásledujících mění se v obraz bojujících, později v obraz k boji připravených a ještě později v obraz k bitvě se připravujících ohromných dvou armád ... Viděl jsem obraz zoufalého posledního boje, kterýmž vítězství rozhodnuto, viděl jsem obraz boje, kdy vítězství klonilo se brzy na tu, brzy na onu stranu.

Každou podrobnost bylo lze pozorovati: tu strašný krvavý útok bodákem několika pluků proti pevnému postavení nepřítelovu; tu divokou seč jednotlivých pluků jízdy, tu boj dělostře-

lecký, podporovaný palbou pěchoty a manévry jízdy ...

Mnohdy změnila se podstatně celá fysiognomie obrazu; neviděl jsem místy než husté koutouče bílého kouře a tu a tam šlehající blesky, důkaz prudké palby baterií ... Hned na to zase jsem spatřil v bitevním šiku celé pluky pěchoty a jízdy v nejzoufalejší práci krvavé ...

Tak vlnil se děsný obraz ten před mým zrakem rychle sice, ale zřetelně ...

A nade vším rozloženo bylo hrobové ticho. Neslyšel jsem hřmění děl, dunění půdy, rachotění bubnů a vřeštění trub, neslyšel jsem třesku a lomozu zbraní, ni velení, křiku a volání, ni nářku a stenání raněných ...

Viděl jsem jen živý, děsný, neustále se měnící obraz; ale bez vřavy a bez hluku a lomozu, jako hroznou pantomimu rozvzteklých, vzájemně se potírajících ohromných dvou zástupů; jak zrcadlí se nevyhladitelně a věčně v nekonečnu všehomíra ...

A povlovně mění se obraz hrozného, ivokého zápasu v obraz vždy klidnější, až vidím v klidu a míru utěšenou krajinu, lesknoucí se v zlatém jasu letního slunce ...

A podivno!

K přehlednutí celého obrazu stačilo tak málo času, že přehlédl jsem jej dříve, než by člověk přečetl popis, jež jsem byl právě podal.

Optický klam, jež mi byl přístel prvním tímto výjevem připravil, byl opravdu překvapující a

velice zajímavý. Věřil jsem nyní úplně, že i další experimenty podaří se rovněž tak jako tento první.

„Trvám, že jsem viděl právě obraz bitvy u Králové Hradce,“ podotkl jsem k příteli, jenž stoje mlčky podle mne v trianglu klidně podivný přístroj řídil.

„Uhodl jsi,“ zní odpověď. „Nyní uvidíš rychle za sebou, ovšem že v opačném chronologickém pořádku všechny bitvy sedmidenní války v Čechách. K usnadnění přehledu budu ti při všech následujících výjevech buď stručným výkladem nebo třeba jen pouhým slovem nápomocen, abys mohl výjev pohodlně pozorovati a nemusil se dříve tázati.“

„Jsem spokojen,“ pravím a mlčky čekám, co se bude dále dít.

Nečekal jsem však dlouho. Obraz klidné krajiny počal se temnit, jako by se rychle halil v hustou mlhu, a za několik vteřin spatřil jsem před sebou opět čirou tmou. Ale sotva jsem změnu tu spozoroval, již ustupovala tma mlze, mlha jasnému přísvitu, až zaleskla se krajina opět v jasném denním světle a já spatřil znovu bitvu...

Změna, kterou jsem byl právě popsal, byla rovněž taková, jakou pozorujeme při experimentech s tak zvanými mlhovými obrazy, když se používá dvou přístrojů.

Obraz bitvy u Králové Hradce byl se změnil v obraz klidné krajiny, tento pak v obraz bitvy

u Králové Dvora. Rychle za sebou následovaly pak bitvy u Trutnova, Skalice, Náchoda, Jičína, Mnichova Hradiště a Podola, a mezi tím četné menší bitky a šrůtky války rakouskopruské.

„V sedmi dnech,“ připomenul přítel, „zahynulo neméně než 45 tisíc lidí...“

„Dále!“ zvolal jsem a v mžiknutí oka změnila se situace.

Spatřil jsem opět obrazy válečné z revoluce polské a z války šlesvickoholštýnské. Na to následovala strašná bitva u Puebly a výjevy z francouzské invase v Mexiku, pak vražedná bitva u Frederiksburku v Americe a celá rada bitev a bitek z občanské války severoamerické.

„Války v jižní Americe vyžadovaly 519 tisíc, válka severoamerická 381 tisíc obětí,“ pravil přítel.

„Dále!“ zvolal jsem.

„A v mžiknutí spatřil jsem bitku u Aspremonte, dobytí a výjevy z revoluce palermské, vražedné bitvy u Solferina, Magenty a celou řadu bitek a bitev menších, pak děsné a hrůzné výjevy z revoluce indické a po té rovněž tak krvavé obrazy z války krímské od strašného posledního útoku na Sebastopol až po vražedné bitvy u Balaklavy a Inkermanu.

„Neméně než 785 tisíc lidí stála krímská válka,“ podotknul chladně přítel.

„Dále!“ zvolal jsem a ihned rozvinuly se před mým zrakem rychle za sebou scény z pouličního boje o státním převratu Napoleonově a násle-

doyaly děsné a ukrutné výjevy z bouřlivých let 1849 a 1848 v divuplné směsici, ale vždy v opačném pořádku chronologickém.

Bojiště rozprostírala se takměř po celé Evropě. Spatřil jsem tábor u Vilagoše, porážky Maďarů u Malého Becskereku, Szörögu a Debrecína, bitvu u Custozzy, pak u Schätzburgu mezi Maďary a Rusy, porážku Görgeye u Komárna a Seredu, bombardování Pešti, výjevy z červnové revoluce v Paříži, dobytí Budína Maďary, barikádní boj v Lipsku, bitvy u Vácova, Nagysarlo, Gödöllő, Hatvanu a Czegledu, dobytí Brescie Haynauem, bitvy u Novary a Mortaru, výjevy z revoluce milánské, dvoudenní bitvu u Kapolny a bitvu u Szöríku, kde Maďaři Knížaninem poraženi.

Chtěl jsem něco podotknouti, ale přítel pokynul rukou, bych mlčel.

Následovaly porážky Maďarů u Královského Bělehradu, Trnavy a dobytí Rábu Windischgrätzem, pak výjevy z povstání lvovského, porážka Maďarů u Švechatu, dobytí a bombardování Vídně, scény z říjnové revoluce vídeňské, z bouří ve Frankfurtu a jinde, výjevy z červnové revoluce pražské a bombardování Prahy Windischgrätzem, bitvy u Vincenze, Curtatone a Santa Lucie, bouře v Drážďanech, Badensku, Prusku a jinde, výjevy z únorové revoluce pařížské a první bouřlivé scény z revolučního hnutí v Itálii.

A možno spočítat oběti všech těchto bojů?“ otázal se přítel, když byly obrazy ty zmizely, a krátký čas přede mnou rozprostíraly se jen tiché utěšené krajiny.

„Jen dále!“ vyzývám přítele a hned na to vidím výjevy z revoluce polské roku 1846 a po delší pause různé obrazy ze zbouření republikánů v Paříži, Toulonu, Grenoblu roku 1834, dobytí Varšavy vojskem ruským roku 1831, nepokoje v Drážďanech a bitvu u Ostrolenky.

Chvilí díval jsem se na děsný bratrovražedný tento boj, načež jsem se optal:

„Jak daleko nalézáme se od zeměkoule?“

„Asi 46 bilionů mil,“ odpověděl přítel.

Hned na to viděl jsem obrazy z červencové revoluce pařížské, dobytí Erivanu Paskěvičem a krvavou bitvu u Missolounghy, načež následovaly různé výjevy z bojů za neodvislost na pyrenejském poloostrově a v Řecku.

Po delší přestávce spatřil jsem opět děsnou velkou bitvu.

„Jak daleko jsme od země nyní?“ tážu se.

„Asi 68 bilionů mil,“ odpovídá přítel; „vidíš právě bitvu u Waterloo.“

Mezitím, co přítel v stručnosti dále vykládal, spatřil jsem rychle za sebou vražednou bitvu u Lipska, která trvala po tři dny, bitvy u Montmarteru před Paříží, u Kulmu v Čechách a u Budyšína, pak přechod zbytků armády francouzské přes Berezinu bitvu u Jaroslavce, požár Moskvy a bitvu u Borodina; dále vražednou

bitvu u Wagramu a nerozhodnou bitvu u Asperů, řadu obrazů z revoluce v Peru a Mexiku a z bojů španělských, pak zase bitvy z válek napoleonských: u Eylau, Jeny a Auerstädtu, vražednou bitvu u Slavkova a hrůzněkrásnou námořní bitvu u Trafalkaru.

Zadíval jsem se přáteli do tváře, ale hned na to jsem upřel zrak svůj zase v místo, kde jsem viděl obrazy bitev.

Následovaly výjevy ze zbouření Srbů pod Černým Jiřím, děsné obrazy nepokojů na St. Domingu a ve Švýcařích, načež jsem zase viděl boje napoleonské: bitvy u Hohenliden a Marenga, bitvu u Abukiru na pevnině, kde Napoleon nad Turky zvítězil, a bitvu námořní u téhož místa, kde loďstvo francouzské Nilsonem zničeno; pak různé bitky a bitvy v Egyptě až po bitvu u pyramid. Mezitím boje v Holandsku a Švýcarsku, pak pokoření Benátek a bitvy u La Favorita, Rivoli, Arcole a Lodi...

„Možno spočítat všechny oběti lidských životů, jichž vyžadovala ctižádostivost jednoho despoty — Napoleona?“ podotknul přítel.

Neodpověděl jsem.

Popoletli jsme o něco dále.

Spatřil jsem děsný boj a dobytí Prahy Suvarovem, bratrovražednou bitvu u Maciejowice, kde Kosciuszko, byv Suvarovem poražen, raněn klesl s výkřikem „Finis Poloniae“, a dobytí Vilna vojskem ruským.

Následovaly děsné obrazy z velké revoluce francouzské, ze zbouření varšavského a z povstání v Krakově, pak řada krvavých válek s Turky, boje za neodvislost severní Ameriky, v nichž Washington a Franklin hráli úlohy nejdůležitější; dále výjevy z války sedmileté, zejména bitvy u Kolína a Prahy, pak dobytí Prahy spojeným vojskem bavorským, saským a francouzským, výjevy z rakouské války o posloupnost; bitva u Pultavy a řada obrazů z kruté války nordické mezi Rusy a Švédy, bitva u Narvy, pak výjevy ze španělské války o posloupnost.

Dále porážka Turků u Vídně Sobieským a války Francouzů se Španěly a Holanďany. Na to spatřil jsem krutou bitvu u Polanky, kde Rusové Sapiehou a Čarnieckým poraženi, třídenní bitvu u Prahy a dobytí Varšavy Karlem Gustavem, porážku Poláků pod Batovem vojskem Bohdana Chmelnického.

Chtěl jsem se optati, jak daleko nalézáme se od zeměkoule nyní, ale obrazy následovaly tak rychle za sebou, že poutaly veškerou moji pozornost. Spatřil jsem bitvu u Dumbaru v Anglii, kde Cromwell zvítězil, a celou řadu bojů až po bitvu u Marstenmooru, kde padlo deset tisíc royalistů.

A střídavě mezi boji těmi viděl jsem výjevy z polního tažení Švedů v Čechách: hájení staroměstské mostní věže, dobytí Malé Strany a Hradčan. Následovaly brutální výjevy z války třicetileté: spatřil jsem mimo jiné bitvu u Lüt-

zenu, kde Gustav Adolf padl, bitvu u Lipska, zničení Magdeburku, polní tažení a boje, v nichž Valdštýn a Tilly hráli úlohy nejhlavnější; pak stínání patriotů českých na staroměstském náměstí a konečně bitvu na Bílé Hoře.

Dlouho jsem se díval na smutný tento obraz porážky české...

„Jak daleko se nalézáme nyní od zeměkoule?“ optal jsem se přítele.

„Asi 325 bilionů mil,“ odpověděl a dodal: „Však dále! Čas kvapí...“

A mžikem popолétli jsme dále.

Spatřil jsem opět jen řadu děsných, krvavých výjevů: hrozné ubíjení Hugenotů, výjevy z náboženských válek ve Francii, z válek, v nichž vévoda Alba hrál úlohu hlavní, z válek selských atd. Pak následovaly výjevy z vraždění v Peru, Mexiku a jiných krajinách Ameriky, kam byla laska Evropanů záhubu zanesla.

„Dále! dále!“ zvolal jsem netrpělivě.

Po krátké přestávce spatřil jsem porážky Matiaše Korvina, Novgorodských, Tatarů u Moskvy a fanatických křižáků německých u Nýrska. Následovalo dobytí Sionu a bratrovražedná bitva u Lipan, pak strašná porážka Němců u Domažlic a mezi tím různé výjevy z bojů Panny Orleanské proti Angličanům, pak dobytí Lubna v Horní Lužici od Čechů; krvavá bitva u Světlé, kde vojsko Albrechtovo Táborý a Sirotky poraženo; bitva u Oustí, kde Prokop Holý s dva-

ceti tisíci porazil sedmdesát tisíc Němců; tábor Žižkův a umírajícího Žižku u Příbyslavi.

Na okamžik zmocnila se duše mé lítost; leč hned na to upoutala pozornost moji celá řada krvavých bojů husitských pod vůdcovstvím Žižkovým, jmenovitě u Skalice a u Jaroměře, porážka Pražanů u Strachova, bitva u Hořic, porážka Zikmundových vojáků u Německého Brodu, vraždění Adamitů na ostrůvku Nežárky, porážka křižáků u Žatce, porážka aristokratů u Malešova, dobytí hradu pražského, Jaroměře, Lito-myšle a Berouna; pak porážka Zikmundova vojska pod Vyšehradem, katolických pánů u Boru blíž Horažďovic, Zikmundových křižáků mezi Žižkovem a Hradčany a bitka u Sudoměře.

A po malé přestávce spatřil jsem ještě děsný výjev upálení Husa u Kostnice.

Všechny tyto obrazy v pravém slova smyslu před mým zrakem letěly — sotva že jsem je mohl postihnouti, sotva že jsem mohl vyslechnouti poučné poznámky přítelovy.

Krev počínala mi stoupati ku hlavě; cítil jsem, že zmocňuje se mne nevolnost.

„Jak daleko jsme nyní?“ optal jsem se.

„Asi 598 bilionů mil,“ odvětil klidně přítel. „Prolétli jsme dobu pouze 451 roků; zbývá nám tudíž cesta skoro desetkrát tak dlouhá, než dorazíme na místo, odkud možno pozorovati výjevy z dob prvních lidí... Musíme proletět ještě nepatrnost — asi šesti tisíc bilionů mil, t. j. doletět až ve sféry hvězd dvanácté

jasnosti, jejichž světlo potřebuje více než 4000 let, než doletí k zeměkouli naší... Hleď! Jak prostičce se to vysloví! A přece v každé vteřině urazíme více než 42 tisíc mil, i když světla nepředstihneme...“

„A možno urazit cestu tu v libovolně krátkém čase?“ optal jsem se, aniž mi napadlo, že ohromnou vzdálenost tu nemohu si ani představit.

„Ovšem že,“ odvětil přítel.

„Ale rci přec, jaký to vlastně podivuhodný motor, jenž žene přístroj náš s tak úžasnou rychlostí všehomírem?“

„Později — později!“ zní odpověď. „Musím řídit přístroj... Při jediném nedopatření pozbyli bychom rovnováhy a sletěli...“

„Kam?“ tážu se.

„Což já vím?“ odpovídá přítel.

„Dále tedy! Ale rychle!“ vyzývám.

„Chceme-li exkursi odbýti v hodině, musíme se nyní obmezit již jen na některé nejdůležitější výjevy.“

„Jen rychle, rychle!“ naléhám.

A po chvíli vidím poznovu divůplné, děsné panorama bojů...

Obrazy střídají se s úžasnou rychlostí, každý však možno rozeznat zcela zřetelně. A podivno! Tentokráte jsou obrazy bitev a šrůtek promíchány také výjevy jiného druhu; ale ve všech jeví se boj...

Takto přelétlo před mým zrakem ještě asi sto obrazů bojů a různých výjevů, v nichž zvířecnost povahy lidské slavila triumfy, v nichž hrubá síla nebo lest a úskok vítězily nad přirozenou slabostí nebo bezelstností...

Z nenadání pozoruju, že při jedné proměně obrazů vidím před sebou temno příliš dlouho.

„Co to?“ tážu se netrpělivě.

„Řídím přístroj, abys mohl shlédnouti výjev poslední .. Nalézáme se daleko výše hvězd dvanácté jasnosti; octliť jsme se ve sférách, z nichž zalétá světlo k naší zeměkouli v době asi šesti tisíc let ... Tentokrátě však změníme poněkud způsob dívání se. Až dospějeme k bodu, s něhož možno výjev pozorovati, zastavím přístroj a ponechám mu pouze přiměřenou rotaci, opovídací rotaci zeměkoule kolem osy a zároveň též kolem slunce, tak že před zrakem tvým rozvine se obraz v chronologickém postupu přirozeném a míkoli jako až posud v postupu chronologicky opačném.“

Po chvíli pozoroval jsem, kterak z čirého temna, do něhož jsem se díval, šlehlo několik jasnějších paprsků. Temno počalo se měnit v šerou mlhu a tato znenáhla se rozptylovala. I viděl jsem, kterak z mlhy vystupují vždy určitěji temné obrysy pusté divoké krajiny. Za nedlouho rozeznal jsem obraz zcela jasně.

Spatřil jsem holou, kamenitou pláň, končící hustým jedlovým lesem, nad nímž v dáli vy-

stupovaly k tmračné obloze temné obrysy vysokého pohoří.

Nad krajinou rozloženo bylo nevládné dusné šero jako před bouří a jenom časem kmitnul zásvit slunce hustými mraky a krajina zaleskla se na okamžik v zlatém jasu ...

Po chvíli rozeznal jsem i předměty menší.

Těsně u lesa u jakéhos doupěte spatřil jsem skupení osob: mladičkou ženu s třemi dětmi ... Dvě z dítek těch tuř se bázlívě k matce; třetí, nemluvně, jež matka drží v náručí, dívá se s blahým úsměvem v nevinné tvářince matce do očí ...

Bledá tvář matčina však jeví postrach a zděšení nevyslovné. Zrak její jest upřen v temné houští lesa, nahé tělo kyprých forem chvěje se, a mezi tím, co levou rukou tiskne nahé nemluvně k prsům, sahá pravou rukou po druhých dvou nahých dítkách, jež se k ní bázlívě tuř, jako by je chtěla chrániti ...

V tom vyrazí opodál z lesa mladý štíhlý muž, nesoucí na plecích ulovenou laňku. Tvář jeho nejeví bázeň, ale nepokoj ... Za ním vyřřtil se muž druhý, postavy atletické. Z přiblíblé tváře jeho sálá zvířecká vzteklost ...

Oba jsou nazí ...

První odhodiv laňku staví se druhému, jenž s kyjem ve svalovité pravici žene se za prchajícím, odhodlaně na odpor ...

Nastává zápas ...

Žena dívá se v smrtelné úzkosti z dále na bojující... Je to krutý, zuřivý boj na život a na smrt... Trvá však jen několik okamžiků... První muž klesá k zemi — atlet mu byl rozrazil lebku...

V tváři ženy, která se byla na děsný zápas s úzkostí dívala, jeví se zoufalost... Tulíc nemluvně pevněji k hadrům, bouřlivě se vlnícím, prchá... Obě dívky jí následují... až zmizí v temnou lesa...

Beze slova dívám se na obraz, jak se počíná haliti v mlhu. Vidím ještě, kterak atlet ukořistěnou a smrtí člověka zakoupenou laňku vleče do lesa... Po chvíli hustá a čirá tma zahalila děsný výjev ten úplně...

Zmocnila se mne úzkost. Cítil jsem, že krev mocně proudí žilami, že žene se mi k mozku a že pojímá mne zavrať. Chtěl jsem přítele osloviti, ale slovo mi uvázlo v hrdle.

Přítel mne předešel.

„Spatřil jsi právě první zápas prvních lidí... Jsme u cíle exkurse...”

A od počátku až po konec neviděls než neustálý boj, vzájemné potírání a hubení tvorů nejdokonalejších... Boj ten trvá od počátku světa... A v průběhu několika tisíců let snažilo se lidstvo stanovit hlavní zásadu života, namlouvalo si, že řídí se svět zádou lásky a lidskosti...

A po tisíciletích konečně poznává, že se mylilo, že se klamalo... Po tisíciletích poznává

nemilosrdného děsného toho boha, jenž zasvětil záhubě vše, co byl stvořil slabším, málomocnějším; po tisíciletích poznává, že život není než věčný boj o pouhou existenci . . .

A jak se zachovalo lidstvo k strašnému bohu tomu? . . . Jedni se pachtili po moci a slávě, jiní prahli lakotně po bohatství a opět jiní hýčkali své psychičky v sladkých loktech sentimentálnosti — kdežto chladný rozum newtonský, jenž byl prohlédl nicotu a zvrácenost lidského snažení, budil ve všech hrůzu a zděšení . . .

Děsili se chladných a přece tak upřímných čísel, kterýmiž měřil vesmír, hrozili se neúprosných důsledností ledového a přece nezvratného rozpočtu jeho — a hle! nyní stojí lidstvo před trůnem boha darwinovského — hrozného nemilosrdného boha síly a moci . . .

Od let bojují proti bohu tomu jistí živlové; ale účelem malomocného boje toho jest, aby na trůn boha síly a moci mohl poznovu zasednouti svržený mračný bůh náboženského fanatismu . . . Avšak boj proti bohu darwinovskému jest nerovný. S trůnu ho nesrazíte, i kdyby celý svět obrovský boj ten podnikl . . . Trůn boha toho možno jen podrýtí — zásadami humanity . . .“

Přítel umlkl.

Slova jeho zněla hřímavě, jako když přísný, spravedlivý soudce hněvivě kárá . . . Tvář jeho však jsem nemohl rozeznati; nalézaliť jsme se v čiré, neproniknutelné tmě.

Mlčel jsem...

Však, náhle přítel poznovu se ozval.

„Co to? Přístroj náš se kolísá... Pozbyli jsme patrně rovnováhy... Klesáme...“

Hlas přítelův zněl úzkostlivě, až mi srdce ledovatělo. Nepokoj můj mžikem změnil se v úzkost nevýslovnou...

„Pusť se přístroje!“ vzkřikl přítel. „Jeden z nás musí se obětovat... Jinak zahyneme oba...“

Neodpověděl jsem; nemohl jsem odpovědět. Cítil jsem jen, že mne smyslové opouštějí.

„Pusť se! Jinak tě srazím!“ zaznělo poznovu z úst přítelových.

„Jmenuj mi aspoň svůj motor!“ vyrazil jsem ze sebe.

V tom jsem cítil, jak se přístroj překotil...

Letěli jsme střemhlav dolů...

Pustil jsem se...

Zdálo se mi, že slyším divoký smích přítelův a slova:

„S bohem na věky!... Motor můj jest všemu světu znám... Je to věčně oživující, věčně tvořící — obraznost...“

Hlas přítelův zněl temně; poslední slova sotva jsem doslechl... Pozbyl jsem smyslů úplně.

— — — — —

Kdo usnul někdy na podzim při otevřeném okně a náhle procítnul, ví, jak zvláštní mrazivý pocit procítnutí takové provází... Podobný mráz

projel mi tělem, když probíraje se z mrákotného sna upozoroval jsem, že žlutavý přísvit ranní vniká polootevřeným oknem do mé osamělé mansardy...

Udiveně rozhlédl jsem se kolem a první má myšlenka přiosťřila se mimovolně v otázku:

„Byla to skutečnost, přelud nebo sen?“

Smyslové moji však byli tak otupělí, že jsem si nemohl otázku zodpovědět.

Pamatuju se jen, že mi ihned napadlo, že doktor Sperlich, jenž byl v sále letohrádku knížat Kinských přítelovu smrt konstatoval, jest už od několika měsíců mrtev a že v zámku samém nikdy nebylo a není žádných takových chodeb, jakýmiž jsem byl bloudil...

Pamatuju se též, že seděl jsem právě u svého stolku, na němž ležela otevřená astronomická kniha, v kteréž jsem byl patrně před usnutím četl...

Na více se nepamatuju. Mrákoty obestřely duši mou poznovu ..

Procítl jsem teprv po nějakém čase...

Ležel jsem na loži a vedle lože klečela staříčká má matička... Otevřev oči zahleděl jsem se v upřímnou vráskovitou její tvář a pocit nevýslovného blaha rozechvěl mou duši...

„Ach dítě, drahé dítě, co se s tebou dělo?“ zaslechl jsem matčin hlas „Přiběhli pro mne, žes bez sebe — a třetí den už...“

„Třetí den?“ byla první moje otázka.

„Třetí —“ opakova a matička. „Lékař tu byl každý den několikrát a radil jen ticho a poklid... Mluvil co si o známkách — šlenosti...“

Chmurnou duší mou šlehnul zásvit jasné myšlenky. Zachvěl jsem se...

„A musíš prý na čas zanechat studií...“

Matička povstala a nahnuvši se ke mně políbila mne lehce na čelo — — — — —

Stalo se po radě lékařově...

Zanechal jsem na čas studií; ale myšlenky, jež mne byly v oné době pronásledovaly, vracejí se i po letech...

